

Long live print media.

อุทิศแด่
ผู้สร้าง / ผู้เสพ / ผู้ครอบครอง
สื่อสิ่งพิมพ์

จากใจนักเขียน

ในขณะที่โลกกำลังเข้าสู่ยุคขบเซาของสื่อสิ่งพิมพ์ (Print Media) ดนค. นึกครึ้มนึกย้อนไปว่า จุดเริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยรุ่งเรืองจะมีภาพเป็นยังไง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศของเรา สุดท้ายจึงก่อกำเนิดเป็นนิยายเรื่อง *บางกอกคอลลัมนิสต์* เล่าถึงเด็กหนุ่มจบใหม่ไฟแรงกับฝันที่จะเป็นนักเขียนผู้เก่งกาจ ท่ามกลางความสนุกและอิสระของสื่อในสยามก่อนยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง

ดนค. ใส่ตัวเองลงไปนิยายเรื่องนี้โดยไม่ต้องสงสัย จึงมั่นใจว่าเรื่องราวที่คุณกำลังจะอ่านต่อไปนั้นสะท้อนมาจากใจของนักเขียนคนหนึ่งเช่นเดียวกัน ไม่ว่ามุมมองต่างๆ ทั้งความสนุกสนานในการสร้างผลงาน ความยากลำบากในการสู้กับวงการสมัยเป็นนักเขียนมือใหม่ ความภาคภูมิใจเมื่อผลงานถูกเผยแพร่ออกไปสู่สายตาผู้คน ความเซอร์ไพรส์กับความสำเร็จที่ไม่ได้คาดหวังไว้ตั้งแต่แรก ทั้งหมดนี้หลอมรวมอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร นิโคไล คิริเดชา รวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ที่เขาต้องเผชิญ

แน่นอนว่าสุดท้ายแล้วนิยายเรื่องนี้ก็ยังเป็นนิยายรัก ซึ่งใครจะเหมาะสมกับนักเขียนหัวป่นได้เท่าบุรุษผู้อบอุ่นคอยให้กำลังใจที่มั่นใจว่าเราผู้ล้นแต่ต้องทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาดก็ต้องการกันทั้งสิ้น (ไม่ใช่แค่นักเขียน) ส่วนเรื่องราวจะลงเอยยังไงนั้น ดนค. ขอเชิญให้ทุกคนพิสูจน์ด้วยตัวเอง เอาเป็นว่าหลังจากได้ทบทวนว่าที่ผ่านมาฉันเคยเขียนนิยายรักจริง ๆ บ้างไหมนะ การเขียนเรื่องนี้ถึงตอนจบทำให้ ดนค. พุดออกมาว่า “เออ ฉันเขียนนิยายรักได้จริง ๆ ด้วย”

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Deep สำหรับความเมตตากรุณาต่อนักเขียนตัวจ้อยคนหนึ่ง (จริง 100%) ขอคุณพ่อกับแม่เสมอที่คอยสนับสนุนลูกชายให้ได้ทำในสิ่งที่รัก (อาจมีการวินกันบ้าง) ขอคุณเพื่อนทุกวงการที่ทำเหมือนว่าการเป็นนักเขียนของฉันนั้นยิ่งใหญ่ ประหนึ่งเป็นยอดวีรบุรุษ (ฉันไม่เคยมองตัวเองด้วยสายตาแบบนั้นเลย)

และที่สำคัญ ขอขอบคุณนักอ่านที่น่ารักของ ดนค. ในขณะที่ตัวนักเขียนโคตรจะอินโทรเวิร์ต ไม่หือไม่อือ ไม่ยินดียินร้าย แต่พวกคุณกลับส่งเสียงมอบความรักมาให้รับรู้อยู่ตลอด ในฐานะผู้สร้างสรรค์ไม่มีอะไรวิเศษไปกว่าการที่มีคนมองเห็นคุณค่าผลงานของตนเอง อยากให้รู้ว่า ดนค. รับรู้อยู่เสมอ หากไม่มีนักอ่าน ดนค. คงสาบสูญไปแล้วตั้งแต่เขียนนิยายเรื่องแรกจบ พวกคุณทำให้รู้สึกภูมิใจในตัวเอง! (แม้หลังจากนั้น ดนค. จะเจียบหายเหมือนจำศีลเช่นเคย)

ขอให้สนุกกับนิยายเรื่องนี้ะครับมิตรรักและศัตรู!

ด้วยความปรารถนาดีเป็นล้นพ้น

theneoclassic (ดนค.)

15 June 26

หมายเหตุนักเขียน

นิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นจากจินตนาการ มีบางส่วนที่แต่งเติมเสริมขึ้นเพื่ออรรถรสในการเล่า คำพูด การกระทำ แนวคิดจึงไม่อาจถูกต้องตามบริบทของยุคสมัยทั้งหมด ผู้เขียนมีเจตนาเพียงเพื่อแสดงให้เห็นข้อเปรียบเทียบโลกใหม่-โลกเก่า โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

วารสารศรีชน

ราคา : - วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙ (สากล) ฉบับ ๓ (ห้ามจำหน่าย)

บรรณาธิการ

ยินดีเป็นอย่างยิ่ง! เนื่องด้วยวาระที่เราได้กลับมาพบหน้ากันอีกครั้ง ครีขนั้นได้รับจดหมายมากมายเหลือคณนา ซึ่งล้วนเขียนถึงถึงความสวยงามของรูปเล่มและความเข้มข้นของเนื้อหาจากเล่มตัวอย่างสำหรับแจกจ่ายใน ๒ ฉบับแรก (แม้จะมีบ้างที่ก่นค่า) ทางโรงพิมพ์เล็กๆ ของเราต้องขอขอบใจผู้อ่านเป็นอย่างมาก เพราะสิ่งนี้ตอกย้ำให้เห็นภาพว่าประชาชนต่างต้องการวารสารที่ได้รับการปลูกปั่นโดยประชาชน เพื่อประชาชน และเล่าด้วยภาษาของประชาชน โดยมีถูกแทรกแซงโดยหลวงรัฐ ในนามบรรณาธิการใหญ่ของศรีชนจึงขอปฏิญาณว่าจะคงตนเพื่อรักษามาตรฐานของเราให้เป็นที่พึงพอใจต่อไป โดยหวังจะได้เติบโตไปพร้อมกับนักอ่านที่ขยายตัวยิ่งขึ้นในภายภาคหน้า

อย่างไรก็ตาม ทางศรีชนมีความเสียใจที่ต้องแจ้งให้ผู้อ่านทราบว่าวารสารฉบับนี้จะเป่นฉบับสุดท้ายที่ทางเราแจกฟรีถึงตู้ไปรษณีย์หน้าครัวเรือนของท่าน (หากท่านอาศัยอยู่ในบางกอก) ตามหมุดหมายเดิมที่ทางเราตั้งใจให้เป็นการโฆษณาในฐานะโรงพิมพ์น้องใหม่ ท่านผู้อ่านที่สนใจสมัครสมาชิกเพื่อรับวารสารกับเรา โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์มายังที่อยู่ตามตู้ไป.ณ. ท้ายเล่ม ย้ำอีกครั้งว่าค่าสมาชิกของเรานั้นถูกแสนถูก! ครั้งปี ๓ บาท เต็มปี ๕ บาท โดยท่านจะได้รับวารสารทุก ๑๕ วัน ไม่ขาดตกบกพร่อง

หากท่านยังลังเลใจ นั้นมิใช่ปัญหา โปรดอย่ารีบร้อน! ท่านผู้อ่านผู้เมตตาายังคงสามารถหาซื้อวารสารศรีชนของเราได้ที่ร้านหนังสือสิ่งพิมพ์ใกล้บ้านอันเป็นที่ไว้วางใจของท่าน ในราคาเล่มละ ๑ สลึงเช่นเดิม ซึ่งแน่นอนว่าสมัครสมาชิกย่อมคุ้มค่ากว่า

ด้วยความเคารพ

เอก เรืองรัตน์

บรรณาธิการบริหารโรงพิมพ์ศรีชน

เรามีกระทรวงสงครามาทำไม

บทความโดย จิตต์ ประทุมพร

ในยามนี้ เหมือนว่านานาชาติจะกระเหี้ยนกระหือรือไต่ความรุนแรง ขอบกล แม้นโลกเพิ่งผ่านพ้นมหาสงครามอันสิ้นสุดลงไปเมื่อไม่ถึงสิบปี คำกล่าวที่นิยมศึกครั้งก่อนว่า ‘สงครามเพื่อยุติสงครามทั้งปวง’ คงไม่ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป และดูท่าแล้วหนนี้จะเป็นเยอรมนี (หรือบัดนี้เรียกตนเองว่าสาธารณรัฐไวมาร์) ที่จะเป็นตัวตั้งตัวตี---คนชาตินี้มีอัตลักษณ์แน่วแน่นานับถือ จึงคอยดูกันต่อไปว่าภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร

หากสยามเองก็ตาม ไม่นานมานี้มีโทรเลขด่วนส่งตรงจากต่างแดน ให้การแต่งตั้ง พระยาศรีสิทธิสงคราม เป็นเสนาบดีกระทรวงกลาโหมคนใหม่ นี่จะเป็นการประกาศศักดิ์ทางทหารของสยามเราหรือไม่ ถึงอย่างไรเราก็เห็นว่าเป็นประเทศผู้ชนะมหาสงครามมาก่อน ได้ยืนมาว่าความดีความชอบเหล่านี้สร้างความฮึกเหิมให้เหล่าทหารยิ่งนัก แม้นไม่ได้ขึ้นเรือต้นต้น แรมเดือนไปยุโรปกับเขาก็อวดอ้างได้ว่าป็นทหารผ่านศึก หลายคนมีหน้ามีตา มีตำแหน่งหรูหราในหลายกระทรวง แม้นไม่มีความรู้ความถนัดใดๆ ตามตำแหน่งเลยก็ตาม นั่นพบบ่อยยิ่งเกิดคำถาม สมควรแล้วหรือที่ประชาชนอย่างเราจะไว้วางใจให้คนเหล่านี้มาบริหารประเทศ จริงอยู่ที่ชนชั้นนำบูชายุโรปอย่างกับอะไรดี และผู้นำยุโรปยامنต่างก็มียศทางทหารกันทั้งนั้น ถึงอย่างไรประชาชนอย่างเราก็คงพึงระวัง ประเทศสยามกำลังพัฒนา ไม่นานองค์ความรู้ที่เคยเกินเอื้อมจะเข้าถึงทุกหย่อมหญ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่ายามนั้นหญ้าแพรกที่ไม่เคยถูกมองว่ามีค่าจะมีบทบาทสำคัญเพื่อทำประโยชน์แก่สยามเราต่อไป

และหวังอย่างยิ่งว่าหนนี้สยามจะอยู่ฝ่ายที่ถูกต้องของประวัติศาสตร์เช่นเคย

แจ้งข่าวชาวบ้าน

บทความโดย ประวิง วรสิทธิ์

ความเจริญ เฮ้อ! ฮ่า! ไฮ้! ความเจริญ...

จะเกิดเหตุใดขึ้นหากความเจริญสร้างความวุ่นวายให้เกิดขึ้น...
นั่นก็เพราะวันก่อนข่าวว่าเกิดเหตุรถม้ามของขุนนางท่านหนึ่งชนโครมเข้ากับ
รถราง ซึ่งไปชนถูกรถฟอรัคหุรรหาของเศรษฐีท่านหนึ่งอีกทอด เรื่องตลก
เช่นนี้เกิดขึ้นในคราเดียวอย่างน่ามหัศจรรย์ ผู้บาดเจ็บล้วนเป็นภาพแทนของ
ประเทศเราในยามนี้อย่างเด่นชัด ทั้งหนุ่มสาวนักศึกษาหัวสมัยใหม่บนรถราง
สุดแสนทันสมัย, ขุนพิทักษ์ โกมลวิสิทธิ์ เจ้าของรถม้า ผู้เลือกเดินทางใน
สไตล์เก่าสมฐานะ ไหนจะนายอู๋ม แซ่ลิ่ม เศรษฐีชาวจีน เจ้าแกล้งงานสีย่าน
เจริญกรุง ที่คนล้อกันทั่วทุ่งว่าชอบขับรถเปิดประทุนราคาแพงหุฉิไฉไปโฉบ
มาอวดสาวเฮ้อะ! ข้างทาง ผู้บาดเจ็บทั้ง ๓ เหล่าปลอดภัยดี เห็นว่ายามนี้
ถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว!

ประกาศโฆษณา

แจ้งประสงค์ขึ้นโฆษณาได้ที่โรงพิมพ์ศรีชน
รายินดีตีพิมพ์ให้ท่าน (หากจ่ายสดต่างค่า!)

ยาผดุงนิจจ์ ยาแผนโบราณ สกัดด้วยน้ำมันหอมจากดอกมหาหิงค์
แก้ท้องอืด ท้องเฟ้อ ในทารกและเด็กอายุไม่เกิน ๒ ขวบปีได้ทันที กลิ่นหอม
ราคาถูก ซึ่งเป็นยาใช้ทาภายนอก โปรดใช้อย่างระมัดระวัง ไม่สมควรรับประทาน
ประทานทั้งสิ้น ยาใช้กับเด็กแต่เก็บให้พ้นมือเด็กเท่านั้น!

แคเฟ่เอเลียงดาลใจ สถานที่พบปะแห่งใหม่สุดคิวไลฟ์ ใกล้โรงหนัง
เฉลิมโลกเยื้องจากปากคลองตลาดเพียงหางตามอง ที่ที่ท่านจะได้ลิ้มรส
เบรคฟาสต์, ลันช์, ดินเนอร์ แล่นโอชา ซึ่งประเทศท่านด้วยเมนูอย่างจีน, ไทย,
ยุโรป, มลายู

เปิดแล้ววันนี้ พร้อมบริการท่านในเวลา ๘ โมงเช้าถึง ๕ โมงเย็น หรือ
จนกว่าตัวจะปิด แนะนำให้จับจองคิวอย่างยิงในวันหยุด
(ปิดบริการทุกวันจันทร์ที่ ๒ และ ๔ ของเดือน)

ห้างทองเล้ง ชัมก่วย จำหน่ายทองแท่งราคามาตรฐาน จับจองเป็น
ของขวัญให้บิดา มารดา สามี ภรรยา ลูกหลานเหลนโหลน จะเป็นที่ประทับใจ
ใจแก่ผู้รับอย่างยิ่งยวด เพียงราคาบาทละ ๑๑ บาทเท่านั้น นอกจากนั้นยังมี
เพชรนิลจินดาให้เลือกสรรมากมาย เจียรไนอย่างเลอเลิศโดยช่างฝีมือมาก
ประสบการณ์ รูปทรงแบบใดได้ดั่งใจท่านเป้นแน่แท้

แถมฟรี! กระละมั่งคุณภาพอย่างดีที่ไม่เหมือนตามท้องตลาดหาบเร่
เห็นอย่างนี้จะพอใจไหมี่ท่าน!

ประกาศงานเลี้ยงรวมรุ่นที่รักของเรา ขอเชิญมิตรสหายศิษย์เก่า (และ
ศิษย์โบราณ!) หวนรำลึกถึงโรงเรียนกินนอนชายล้วนอันดับหนึ่งในพระนคร

เพื่อเป็นเกียรติเป็นศรีแก่โรงเรียนอันมีคุณูปการช่วยบ่มเพาะสุภาพบุรุษ
ผู้ประสบความสำเร็จมากมาย (และทุกคนล้วนมีภรรยาที่ดี – บุษามีเยติ
พี่น้องเอ๋ย เรามีเธอเพียงคนเดียว) กรุณาแต่งกายให้สุภาพของท่าน ไม่
ว่าท่านจะเป็นครู วิทยากร หมอ ทหาร นายห้าง หรือแม้ช่างทำรองเท้า ก็
ล้วนเป็นพี่น้องของเราแทบทั้งสิ้น! และยังเป็นฤกษ์งามยามดีที่ทุกท่านจะได้
ร่วมเลี้ยงส่งคุณพ่อปิติในวาระเกษียณ หลังจากที่ท่านดำรงตำแหน่งครูใหญ่
ของโรงเรียนแห่งนี้มาเป็นเวลาเกือบ ๒๕ ปีอันแสนยาวนาน ซึ่งฉันขอว่าเป็น
ยุคสมัยแห่งความรุ่งเรือง

จัดเลี้ยงครั้งนี้โดยโตะเงินอย่างดี อันมีงานย่นน้ำลาย ได้แก่ กระเพาะ
ปลา, ไข่นกกระต่ายจีน, ผักหน้าเลียบ, ข้าวต้ม, ข้าวผัด และของโปรด
ท่านๆ อย่างซุปรูอูลามและปลาตาเดียนึ่งมะนาว! พร้อมชมการแสดงชุด
พิเศษ ดนตรีบรรเลงประเทืองใจ โดยเหล่านักเรียนเก่งฉกาจที่ตั้งใจฝึกฝน
เพื่องานครั้งนี้โดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังมีโรงงิ้วโรงลิเกเจ้าต้ง ร้านรวงงานฝีมือ
โดยกลุ่มแม่บ้าน (ที่เรารัก!) แบบนี้จะพลาดได้เสียหรือ!

โปรดวางแผนการเดินทางอย่างเหมาะสม

คำเนินงานประกาศโดย หลวงพณวิเศษจินดา ประธานสโมสรศิษย์
เก่า และ นาย ปรีชา สังมมล เลขานุการ

ร่วมสนับสนุนทุนการจัดงานโดย พันเอก พิรัช สมุห์นำวิน และ
ครอบครัว, มูลนิธิเกษมทิศกุล ในนาม นาง อภิตี อินตา, ปางไม้ศศิธร

กรวดน้ำตว่าขัน รตนน้ำสังข์ไม้ทนหมาด

(บทความพิเศษ)

แนใจหรือว่าจะพิมพ์!?!?—บ.ก.

พิมพ์เลิกท่าน ฉันท่านยังคงคบเข้าอาค—ประวิง

ก็ฉันเพลิกเพลิกกับบทความทุกอักษร เขียนตั้นแทบไม่ต้องแก้อะไร—แป้ว พิสูจน์

ฉันไม่สน ตักมันออกเสีย เคี้ยวได้ช่วยกันหมด!!—บ.ก.

แต่ก็ฉันคือท่านสุดท้ายก่อนส่งแท่นพิมพ์เจ้าคะ—แป้ว

กราบแทบตักมิตรรักและศรัทธา

ที่ข้าพเจ้าเอ่ยทักทายเช่นนั้นเป็นเพราะมั่นใจว่าหลังจากบทความนี้ถูกเผยแพร่ออกไป ผู้อ่านจะต้องแบ่งเป็นสองฝ่ายอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะข้าพเจ้าสารภาพว่าตั้งใจเขียนบทความนี้โดยอคติและความเกลียดชังเต็มกระบิ และสาบานว่าจะไม่ปรานี ข้าพเจ้าเสียเงินลงทุนซื้อคอลัมน์นี้เพื่อมันโดยเฉพาะ ก็เพราะมีเรื่องตึง ที่ต้องการเล่าสู่กันฟัง ส่วนคำถามที่ว่าข้าพเจ้าเป็นใครนั้น...อย่าได้คิดไปให้เสียเวลา เอาเวลาไปใส่ใจลูกหลานตัวเองเสียดีกว่า มิเช่นนั้นเธอๆ ท่านๆ อาจทำให้ขายหน้าเหมือนลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณท่านและคุณผู้หญิงรังสิธร

ใบที่สุต บางกอก...เมืองเล็กๆ ที่แสนน่าเบื่อหน่ายก็เกิดเรื่องคาราคลั่งเสียแล้ว ไม่นานมานี้ พวกท่านคงจำได้ถึงงานมงคลสมรสที่เคยทำให้การจราจรติดขัดไปทั้งถนนราชดำเนิน บ่าวสาวขึ้นม้านั่งรถเปิดประทุนโบกมือทักทายประชาชนสองข้างทางอย่างกับเจ้าฝรั่ง พวกเรา (หมายถึงพวกคนสอตั๋ - ยอมรับเสียเถิด) ต่างเฝ้าคอยใจจดจ่อว่าเมื่อไรทั้งสองจะมีทายาทสืบสกุลให้ชื่นใจ ก็แห่ม! สองปีผ่านมาไฉน ไฉน ก็ไม่มีกิมี่แววว่าจะมีนกระสาตัวไหนคาบเด็กมาส่งให้ถึงเปล

คุณหญิงรังสิธรเธอกำลังลูบขยักคนเดียวโดนนิทว่าไม่มีน้ำยา ก็เลยชิงโพกทะนบก้นให้ใครต่อใครตามงานสังสรรค์ฟังว่า ฝ่ายเมียต่างหากเล่าที่ไม่ยอมปลุกปล้ำกับบัว โธ! คุณหญิงจะรู้ไหมว่าสะกิดหล่อนสะกิดสะอื้นระหว่างเขียนจดหมายปรึกษาบิดาตัวเองทุกวันว่า ทำไมบัวถึงไม่รักไม่เอาใจใส่เหมือนที่ได้ยินได้เห็นมาจากคู่อื่น พ่อแม่เธอก็สนใจ จะขอคุยกับบัวลูกลูกปรับความเข้าใจ ฝ่ายโน้นก็คอยหาเรื่องอึดออดอยู่รำไป พุทโธ! พุทถึง! อย่างกับตัวเองมีงานราชการกับเขาที่ไหน คนเขาเห็นว๊านๆ เอาแต่เดินลอยหน้าแกว่งกระบอกสูบลูกโตแสนภาคภูมิใจ คอยวางมาดกว้างใส่พลทหารชั้นผู้น้อยอยู่เนืองนิตย์

พันตรี ชัยุตม์ รังสิธร สุภาพบุรุษเนื้อหอมหล่อเหลาผิวงาม ชายผู้ทกระบองเลี่ยมทองสมชายชาตรี (ข้าพเจ้าได้ยินมา) ทว่าความจริงแล้วเปลลูกแห่งที่แม่เอาแต่คอยโอ้เหมือนยังไม่หย่านม คุณหญิงเธอชอบยืนยันว่าลูกตนนั้นงามเหมือนมัสสีหมอก...ถึงขนาดคนใช้ในบ้านยังงัวงวนอะไรเปรียบลูกกับสัตว์ แต่ถึงอย่างนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าพันตรีชัยุตม์มิใช่มัสสีหมอกอย่างที่เขาว่ำกัน ให้เป็นพระอภัยมณียิ่งเข้าท่ากว่า นั่นก็เพราะเห็นว่าท่านไม่ได้มีแค่เมียเตียนนั่นซี!

ความแตกในวันทีภรรยาเมียตามกฎหมายเห็นเงาตะคุ่มที่หน้าบ้าน หล่อนคิดว่าคงเป็นญาติหรือมิตรสหายของคนรับใช้ที่มักขออนุญาตคุณนายมาสังสรรค์ร่วมกันทุกเย็นเป็นปกติ คุณนายที่ใจดีกับทุกคนในบ้านเสมอถึงขนาดเป็นคนเดินไปเปิดรั้วต้อนรับด้วยตนเอง ก่อนผละหน้าตื้นเมื่อเห็นสตรีหน้าตาจิ้มลิ้มอยู่ในชุดคลุมท้องโย้แทบจะชี้ใส่หน้า สาวเจ้าก็มารยาทงามจนไม่ลืมนำตัวว่าคิฉินเป็นเมียอีกคนของตัวที่นอนร่วมเตียงกับคุณนายอยู่ทุกคืนนั้นละเจ้าคะ

ท่านผู้พินิจเมียน้อยก็ไม่น่าแปลกใจ คงตามธรรมเนียมรุ่นพี่รุ่นน้องที่สั่งสอนกันมา ก็เห็นว่าพวกนี้มักเลียงสาวนึ่งบารวัยแรกแย้มไว้เซยชมแต่มีนร้าวทรวงตรงที่ว่า เมียน้อยที่เห็นนั้นนั้นมีศักดิ์เป็นญาติห่างๆ สายคุณหญิงรังสิธรนั่นซี! ที่นี้ก็ครบสูตรเรือล่มในหนอง เราต่างเกี่ยวพ้องกันคุณนายตัวจริงถึงกับนอนชม กินข้าวไม่เต็มกลืน ร่ำร้องจะขอหย่า ยื่นคำขาดชนิดที่ว่าไม่มีทางเลือกอื่นให้ฝั่งตัวเองอีก บ้านรังสิธรระปัดว่าก็ไม่มีค

เพราะมีบรรดาคนใช้ที่จงรักภักดีต่อนายหญิงพากันสุมไฟกระพือข่าว แม้เกิน
จริงรีบคิดเป็นไปบ้าง แต่ตอนนี้คนทั้งบางกอกก็รู้กันหมดแล้วว่าพันตรีชยุตม์
มีเมีย নয়!

อย่า! อย่า! อย่า! คำสแลงของผู้ตื่นแฉง มีหรือที่คุณหญิงรังสิธร
จะยอมลงง่าย ๆ หล่อนจึงงัดกลยุทธ์ประจำกาย นั่นคือชิงประจานลูกสะใภ้
ต่อหน้าทุกคนเมื่อยังมีโอกาส ชัยยังคงใช้ไม้เท้าไม้เค็มโทษว่าเป็นเพราะ
ความผิดของฝ่ายเมียต่างหากที่ห่างเหินไม่ยอมทำหน้าที่ภรรยา ลูกชายตน
ถึงต้องไปหาความสุขนอกบ้านจนให้กำเนิดทายาทนอกสมรส

แหม! คุณหญิงรังสิธรระกะซัด นี้อ้อหากมีความกล้าหาญเหมือน
เลือกทหารของลูกชายสักนิค คงพูดต่อไปด้วยแล้วว่าเมียใหม่ที่ว่าน่าจะเป็น
หลานสาวห่าง ๆ ของดิฉันเอง เอาเถิด ถือเสียว่าข้าพเจ้าช่วยกระจายข่าวให้
แล้ว ก็ถ้าวารสารเล่มนี้คนอ่านไม่ได้มากมาย ความจริงที่ว่านี่ก็คงยังไม่ถูก
แพร่พรายออกไป คงไม่มีใครมาเห็นเข้าหรอก ข้าพเจ้าเชื่ออย่างนั้น

อ้อ! แล้วจะบอกให้ คุณหญิงคงลืมไปว่าลูกสะใภ้ก็มีหัวนอนปลาย
เท้าไม่ต่ำต้อยไปกว่ากันอย่างที่ชอบดูถูก ตันตระกูลเป็นถึงมหาตเล็กกรมวัง
มาตั้งแต่คราวพระพุทธเจ้าหลวง บิดาของสะใภ้คุณหญิงก็เคยได้รับพระ
มหากรุณาธิคุณส่งไปร่ำเรียนที่รัสเซียพร้อมกันกับเจ้านาย และถึงจะชอบ
ก่อนและลับหลังว่าเขาได้เมียเป็นหม่อมมัสเซีย แต่ก็มาจากตระกูลเจ้าขุน
มูลนาย แม้จะล้มสลายไม่เหลือซาก แต่ก็มืประวัติศาสตร์ของโคตรเหง้า
ศักราชยาวนานหลายชั่วคน

แต่ถึงอย่างไร ก็คงเทียบไม่ได้กับตระกูลรังสิธรที่สร้างเนื้อสร้างตัว
จากการร่ำไถ่เก็บส่วยตัดคลอง ซึ่งพวกท่านไม่ได้เป็นผู้ขุดแต่แรกด้วยซ้ำ ซึ่ง
อาจมีประวัติศาสตร์ให้ขุดภาควิชาภูมิอยู่สัก... ๒๐ ปี? เห็นจะได้ไหม

ด้วยความปรารถนาดีเป็นล้นพ้น
มิตรรักและศัตรูของท่าน
ชายฉกรรจ์

๑

หรือจะเป็นความอับอายของคีรีเดชา

**ความวุ่นวายอันเป็นที่สุดของบ้านคีรีเดชาในยามนี้คือการ
ติดตั้งระบบทำน้ำร้อน**

ราวกับว่าสยามยังร้อนไม่พอ *มาตามแอนนา* ถึงปรารภนา
การอาบน้ำอุ่นท่ามกลางอุณหภูมิที่อาจทำให้สูกหากเดินตากแดด
แต่ความต้องการของภรรยา มักเป็นที่หนึ่งเสมอสำหรับ *หลวงอัศวิน
คีรีเดชา* ชายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกกล่าวขานว่าเป็นบุรุษสุดประเสริฐ
ที่สาวใดในพระนครต่างถวิลหา ทั้งยังเป็นบิดาที่บุตรธิดาให้ความ
เคารพนับถือ

คุณหลวงยื่นคืบช่างก่อสร้างด้วยตัวเอง พวกนั้นมาพร้อมกับ
อุปกรณ์หน้าตาแปลกประหลาดแห่งศตวรรษใหม่มากมายหลายชิ้น
พวกเขาจะติดตั้งพวกมันเอาไว้นอกกำแพงบ้าน ตรงจุดที่เป็นห้องน้ำ
ส่วนตัวของคุณหลวงและคุณนาย ก่อนเจ้าบ้านจะพลันหันไปสนทนา
เป็นภาษาอังกฤษกับนายห้างชาวสวิสฯ ผู้เป็นเจ้าของกิจการซึ่งแวะ
เข้ามาตรวจตราการทำงานด้วยตนเองในเวลาสั้น ๆ หลวงอัศวิน
เส่นน้ำชาและอาหารว่างเพื่อเลี้ยงรับรอง เดิมทีนายห้างปฏิเสธ

ด้วยฐานะติดพัน แต่จนถึงเวลานี้ทั้งสองก็ยังคงคุยกันติดลมไม่เลิก

“คุณหลวงอ่าน*ศรีชน*หรือยัง”

เจ้าบ้านขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกคุ้นชื่อ แต่ก็ต้องใช้เวลานานก่อนจะ

“เอ๋! ไอ้วารสารที่มันมาแจกตามบ้านนะหรือ ฉันเพิ่งได้รับเล่มใหม่มาเมื่อวานเหมือนกัน แต่คิดว่าฉันคงไม่อ่านหรอก ไม่กล้าด้วย ดูเหมือนจะเป็นหนังสือของพวกหัวรุนแรง”

“คุณหลวงเปิดใจอ่านดูเถิด แล้วจะพบแต่ความเพลิดเพลินใจ” นายฝรั่งเอ่ย แวดตาติดชั้นอยู่ในที่ “แต่หากถามว่ารุนแรงไหม บอกได้เพียงว่าเล่มใหม่เกินไปไกลกว่าคำนั้นมากโข”

“หมายความว่าอย่างไรนายห้าง”

“คุณหลวงอ่านเอาเองเถอะ ฉันไม่กล้าพูดหรอก ฉันนึกว่าคุณหลวงอ่านก่อนแล้วเสียด้วยซ้ำก็เลยตั้งใจแะมาถามไถ่”

หลวงอัศวิน คิริเดชา ชักประหวั่นใจ ท่าทีมีลบลมคมในของนายฝรั่งเห็นแล้วชวนให้ครั่นเนื้อครั่นตัวชอบกล

“เห็นทีต้องถามยาย*มารินา*กับ*นิโคไล* คู่แฝดอ่านแทบทุกอย่างที่วางไว้ในบ้าน”

“ถ้าอย่างนั้นเห็นทีฉันคงต้องขอตัวลา จะเข้ามาตรวจงานใหม่พรุ่งนี้แล้วกันนะคุณหลวง แล้วบอกฉันด้วยว่าอ่านแล้วคิดเห็นอย่างไร”

นายห้างตะหวมวกอ้าลาก่อนจากไป ปล่อยให้เจ้าบ้านยืนมองตามหลังพร้อมความสงสัยมากมายในอก แต่ไม่ทันไรเสียงกริดร้องแหลมเสียดหูก็ดังขึ้นมากลบ สัญชาติญาณบิดาบอกคุณหลวงได้ทันทีว่านั่นคือเสียงของลูกสาวคนรอง

“*มารินา!*”

หลวงอัศวินในวัยห้าสิบปีวิ่งแทรกคนงานเพื่อเข้าไปในตัวบ้านอย่างไม่คิดชีวิต ก่อนจะเห็นภรรยาสุดรักที่กำลังตกใจผุดลุกขึ้นจาก

โซฟาของห้องรับรองแขกในเวลาเดียวกัน บรรดาคนรับใช้ที่กำลัง
ปรนนิบัติก็พลันแตกตื่น

“แอนนุชกา^๑เกิดอะไรขึ้น!”

คุณนายของบ้านสายหน้าเป็นระวิง ก่อนเอื้อมเอ่ยเป็นภาษา
เดียวกับสามีคล่องปรือ ตัดกับใบหน้าฝรั่งอย่างสุภาพสตรีชาวรัสเซีย
โดยสิ้นเชิง

“ดิฉันว่าดิฉันได้ยินเสียงลูกเจ้าค่ะคุณพี่”

หลวงอัศวินร้อนใจยิ่งกว่าเก่า ท่านทำท่าจะวิ่งไปที่ชั้นบน
เพื่อดูลาดเลา แต่ก็ต้องหยุดขาเอาไว้เมื่อเห็นร่างเล็ก ๆ ของลูกสาว
วิ่งสวนลงบันไดมาพอดี *มารินา คิริเดชา* ยังคงกรีดร้องไปด้วยทุก
ฝีก้าว ผมเผ้าสีน้ำตาลเหมือนเม็ดเกาลัดยุ่งเหยิงดูแทบไม่ได้ หล่อน
ยังคงอยู่ในชุดนอนตัวเดียวกับที่สวมเมื่อคืน แต่หญิงสาวก็ยังมึสติ
พอที่จะหยิบผ้าคลุมมาปกปิดร่างกายตนเอง ในมือหล่อนถือบางสิ่ง
เอาไว้ ทว่ายับเยินจนจำเค้าเดิมแทบไม่ได้ ประหนึ่งก่อนหน้านี้หล่อนใช้
มันเป็นที่ระบายความโกรธแค้น

“คุณพ่อคุณแม่ต้องไม่ชอบใจแน่” หล่อนบอกทั้งเสียงหอบ
“แล้วถ้าพี่ดาเรียเห็นก็คงไม่ดีไปกว่ากัน”

“อะไรกันมารินา”

“คุณพ่ออ่านเอาเองเถิดเจ้าค่ะ”

มารินาเผยสิ่งของปริศนาในมือแก่บิดา จึงได้เห็นว่ามันเป็นคือ
วารสาร*ศรีชน*ที่ยับเยินไม่มีชั้นดี หล่อนรีดมันให้กลับมาเรียบเข้าที่
ก่อนส่งต่อ จงใจเปิดหน้าท้าย ๆ ซึ่งมีหัวคอลัมน์เขียนด้วยอักษร
ตัวโต ๆ ว่า ‘**กรวดน้ำคว่ำขัน รดน้ำสังข์ไม่ทันหมด**’ ให้อีกฝ่าย

^๑ AHHYWKA (อ่านว่า แอนนุชกา) แปลว่า ‘แอนน้าน้อย’ หรือ ‘แอนนาเจ้า’ เป็น
คำลงท้ายที่สุภาพบุรุษให้เรียกผู้เป็นที่รัก

เห็นชัดเจน

มาตามแอนนาเขยิบตัวมายืนเคียงข้างคุณหลวงอย่างสนอกสนใจ แต่เพราะอ่านภาษาไทยไม่ออกจึงเอ่ยถามสามีด้วยความกังวล

“มันคืออะไรหรือเจ้าคะคุณพี่”

ทันทีที่หลวงอัศวิน คีรีเดชา พินิจบทความในวารสารที่ได้รับมาจากลูกสาว แข็งขาสองข้างก็พลันอ่อนยวบ ล้มตัวลงบนโซฟา แต่กระนั้นก็ยังกลักลิ้นผื่นทนอ่านมันอย่างละเอียดทีละบรรทัดเพื่อไม่ให้ตกหล่น พลังภาวนาอยู่ในใจว่าขอให้ตัวเองกำลังผื่น หรือไม่ก็อาการความดันกำเริบจนหูตาฝ้าฟาง เป็นเหตุให้เห็นอะไรก็ตามที่กำลังอ่านอยู่ตรงหน้า

เมื่อถึงบรรทัดสุดท้ายคุณหลวงก็มีอัสันทันที ท่านขย่ำวารสารเสียยับยู่ยี่ ไม่ต่างจากที่ลูกสาวทำก่อนหน้านี้

“ฉิบหายกันหมดละคุณเอ๊ย...”

ชายหนุ่มมองภาพสะท้อนของตัวเองในเงากระจก ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสดใสได้แพนตากามสำรวจตรวจหาความขาดตกบกพร่องอย่างพิจารณา เขาตัดสินใจเปลี่ยนเนกไทเป็นครั้งที่สามวันนี้ลองสวมเส้นสีเขียวใบแคอันเป็นของขวัญวันเกิดจากพี่สาวคนโตเมื่อปีก่อน เจดเข้มร่นลับของมันเข้ากับเสื้อคอปกสีเบจอย่างน่าประทับใจ เจ้าตัวเผยลักยิ้มออกมาระหว่างที่นึกชื่นชมการตัดสินใจแสนเด็ดขาดของตนเอง

เป็นที่กล่าวกันในแวดวงผู้ลากมากดีว่า นิโคไล คีรีเดชา คือภาพแทนประเทศรัสเซียอันเรืองรองในอดีตมากกว่าสหภาพโซเวียตในชื่อปัจจุบัน หน้าตาเกลี้ยงเกลาสะอาดสะอ้าน มีลักษณะเป็น ‘ฝรั่ง’ มากกว่าพี่สาวทั้งสองคน และให้ความรู้สึกนุ่มรวยชวนผินยามทอดพิณพิจารณา มารดาชอบเปรยว่าเขาหน้าเหมือนคุณตา แม้

จะเพียงเคยเห็นผ่านรูปถ่ายในห้องสมุด ซึ่งชวนให้รู้สึกขนพองสยองเกล้าทุกครั้งเมื่อเหลือบไปเห็น แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธความจริงข้อนั้นได้เลย นิกก็ได้อிடามาเพียงจุกโด่งเป็นสัน คิ้วเข้มเรียงเส้น และปากกระชับน่าเอ็นดู ส่วนดวงตากกลมโตหวานหยด รวมทั้งเส้นผม ‘สีอ่อนเหมือนฟางในตอนสาย สีเข้มเหมือนใบชาในตอนค่ำ’ และใบหูที่เสยไปยังด้านหลังเหมือนปีกกระจอย เรียกได้ว่าถอดแบบมาจากเชื้อสายฝั่งมารดาจุดต่อจุดไม่ผิดเพี้ยน แต่น่าอัศจรรย์ตรงที่องค์กรรวมกลับคมสัน เดินปะปนท่ามกลางชาวสยามได้อย่างกลมกลืนหากไม่เพ่งสังเกต

ชายหนุ่มปรายตามองนาฬิกา เมื่อรู้ว่าจะสายก็รีบหยิบหวีจุ่มน้ำมันจัดทรงผม เพียงเสยหวีลวกๆ อยู่สองสามทีกก็เป็นที่อันใช้ได้ เขาโยนหวีคืนลงถาดบนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างไม่ได้ใจ แล้วเดินไปอุ้มเครื่องพิมพ์ดีดซึ่งเป็นของขวัญวันเรียนจบที่บิดามอบให้บนโต๊ะทำงาน ก่อนจะยัดมันใส่หีบที่เปิดอ้าวรื้ออยู่แล้วบนเตียงไม่ห่างกัน

ห้องของนิกก็อยู่ชั้นบนของบ้าน ตรงข้ามกับห้องของมารินา ซึ่งเป็นพี่สาวฝาแฝดที่เกิดห่างกันไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ชายหนุ่มขมวดคิ้วใส่ประตูที่เจ้าของห้องเปิดอ้าทิ้งไว้ครู่หนึ่ง ก่อนจะหิ้วหีบใส่เครื่องพิมพ์ดีดลงบันไดไปพร้อมกับความสงสัย

“จะไปไหนนิกี้”

เสียงนั้นทำเอาชะงักไป นิกโผล่จึงได้เห็นว่ามารดากำลังนั่งอยู่กับพี่สาวในห้องรับรองแขก ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงทุ้มต่ำ แต่ฉะฉานชัดถ้อยชัดคำ

“กระผมมีธุระขอรับ เมื่อวานได้แจ้งเอาไว้แล้ว”

“หยุดความคิดนั้นเอาไว้ก่อนเถิด รู้ไหมว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น” มาตามแอนนามองค้อนวงใหญ่ แม้หล่อนจะพึงพอใจการแต่งกายอันหล่อหมดจดของลูกชายแค่นี้ก็ต้องระงับใจไม่ให้เอ่ยปากขึ้นชม

“อะไรหรือขอรับ”

“แห่ม ก็ถ้าไม่มัวแต่แช่อ่างประพินผิวอยู่ในห้องน้ำนานเป็น ชั่วโมง คงได้ยินฉันทกริตร้องไปแล้ว” มารินาซึ่งนั่งถัดออกไปทอดอกหน้าเงาอ “นิคกี! นี่มันเรื่องหน้าสิ่วหน้าขวาน!”

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะ” ชายหนุ่มวางหีบไว้บนพื้น จำใจทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาว่างที่อยู่เยื้องกัน พลางมองซ้ายขวาด้วยความฉงนใจ “คุณพ่อล่ะขอรับ”

“ไปรับดาเรียที่บ้านพันตรีชยุตม์”

“อ้อ” ลูกชายคนเล็กเลิกคิ้วสูง ปากก็ส่งเสียงร้องออกมาแค่นั้น ไม่มีทีท่ามากกว่านี้อีก

มารินาส่งวารสารศรีชนฉบับล่าสุดให้แก่น้องชาย

“มีคนเขียนถึงพี่ดาเรียเรื่องจะขอหย่า ดูเอาเถิด ร้ายแรงแค่ไหน!”

นิโคไล ศิริเดชา รับของสิ่งนั้นไว้ ก่อนจะกางอ่านอย่างไม่รีบร้อน ไร้ทีท่ากระวนกระวายใจ พานให้พี่สาวหงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้ง

“หน้าท้ายๆ เห็นไหมเล่า!”

“ฉันอ่านอยู่” น้องชายครางตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ดวงตาไดยังคงไล่อ่านบทความอย่างอ้อยอิ่ง “ไม่เห็นมีพูดถึงพี่ดาเรียนี้ แค่วเขียนด่าไอ้...เอ่อ พันตรีชยุตม์เท่านั้น”

“ถึงจะไม่เขียนชื่อตรงๆ แต่แล้วใครกันล่ะที่เป็นภรรยาของ พันตรีชยุตม์ พี่สาวลูกไม่ใช่หรือ” มาตามแอนนาเองก็ชักเริ่มไม่ชอบใจอาการไม่รู้ร้อนรู้หนาวของลูกชายขึ้นมาเหมือนกัน

“อย่าห่วงไปเลยขอรับ ตราบใดที่ไม่มีการอ้างชื่อ บ้านเราก็ไม่เสียหาย คนที่น่าเป็นห่วงคือพี่เขยสุดที่รักของกระผมต่างหาก ถ้าถ้อยคำในคอลัมน์นี้เป็นความจริง สถานการณ์เป็นมายัหย่าร้างของ

พีดาเรียกกลายเป็นเรื่องเล็กโดยปริยาย”

“นายมันใจได้อย่างไรว่าเป็นความจริง พี่ชยุตม์ถูกกล่าวหาด้วยเรื่องร้ายแรงปานนั้น เป็นชู้กับหลานสาวของแม่ตนเองนี่หรือ! คนมีความคิดเขาไม่เชื่อกันหรอก” มารินาเอ็ดตะโรก่อนหันไปขอแรงสนับสนุนจากมารดา “จริงไหมเจ้าคะคุณแม่”

“เราไม่ควรแสดงความเห็นเรื่องนี้ ตราบใดที่ยังไม่มีใครยืนยัน”

“แล้วถ้าเป็นความจริงล่ะขอรับ”

“โอ้ย! เป็นห่วงพี่สาวเราเถอะนิกกี้! ฮือ! ใ้อวสารนี่ก็ดันแจกฟรีอีก ป่านี่คนรู้เรื่องหย่าของพีดาเรียกกันทั้งบางกอกแล้ว ทำอย่างไรดีเจ้าคะคุณแม่!”

“เอาเถิด เราทุกคนรู้ดีว่าพี่สาวของลูกทุกซิกกับชีวิตคู่มานานเกินพอ สุดแล้วอย่างไรก็คงหนีชะตากรรมไม่พ้น หากจำเป็นต้องหย่าก็ต้องหย่า เรื่องนี้พ่อเขากับแม่เองเตรียมใจเอาไว้สักพักแล้ว ดูเพื่อนบ้านเราไว้สิ คุณสร้อยนั่นนะ หล่อนเองก็เป็นมาย่หย่าผัวตั้งแต่วัยสาว ก็ยังเห็นอยู่ยงคงกระพันมาได้ถึงป่านี่”

“กลายเป็นยายแก่แรงทั้งนั้นดีหรือคะ!”

บางครั้งสถานการณ์น่าขันก็มาเยี่ยมเยือนกันถึงบานประตูตอนนั้นเองที่นายปาน ทนายหน้าหอ^๒ ส่งเสียงกระแอมเรียกความสนใจจากเจ้าบ้าน ทั้งสามเงยหน้าขึ้นมาก็ต่างพากันผงะ เมื่อพบว่าคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากปากทางเข้าห้องรับรองแขกคือเพื่อนบ้านคนเดียวกับที่ลูกสาวคนรองพาดพิงถึงเมื่อครู่นี้

“คุณสร้อยมาเยือนขอรับมาตาม”

“อ้าวคุณพี่! เป็นไงมาไงคะ สบายดีไหม” มาตามแอนนายัมว่า พยายามสุดความสามารถเพื่อแก้สถานการณ์ระหว่างที่แอบ

^๒ หัวหน้าคนรับใช้

หยิกลูกสาวผู้ไม่ระมัดระวังคำพูดเสียเต็มแรง

“เจ้าคะ สบายดีทีเดียวละ แหม”

คุณนายสร้อยเบะปาก สาวใหญ่ร่างท้วมในชุดกระโปรงสีบานเย็น สวมสร้อยทองเส้นโตไม่ติดใจถือสาหาความ เนื่องจากถือคติว่าตราบใดที่ไปรู้ในสิ่งที่เขาไม่ได้เจตนาพูดให้ได้ยินต่อหน้าก็ไม่จำเป็นต้องทุกข์เนื้อร้อนใจ มิเช่นนั้นคงอยู่ไม่รอดในแวดวงสังคมผู้ลากมาดี

“มีธุระอะไรหรือคะคุณพี่ พอดีเราสามคนกำลังวุ่น เกรงว่าคงไม่สะดวกรับรอง”

“อ้อ! แค่วะมาคุยเรื่องงานการกุศลเท่านั้นละเจ้าคะ ฉันตรวจรายชื่อแขกที่มาตามรวบรวมมาให้แล้วนะ ฉันถือวิสาสะขีดชื่อทิ้งไปคนสองคน ไม่อยากเห็นหน้าพวกมันเท่าไร”

“ตามใจคุณพี่เถิดค่ะ เราเป็นเจ้าภาพร่วมกันอยู่แล้ว”

แม้จะเป็นเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่มาตามแอนนาก็เข้าใจ ไม่คิดคัดค้าน ถึงอย่างไรเสียคุณนายสร้อยก็เคยมีบุญคุณต่อกันในอดีตสมัยที่มาตามเป็นสะใภ้ใหม่และต้องสู้รบปรบมือกับคมเขี้ยวของบรรดาผู้ดีเก่าทรงอิทธิพลซึ่งต่างพากันรังเกียจเคียดจันท์

“ฝากทางมาตามจัดการเรื่องทำหมายเชิญแล้วกันนะ”

“มารินาจะจัดการเรื่องนี้ให้ค่ะ”

“กระผมยินดีพิมพ์ให้ได้...”

“เมื่ออยากใช้ลายมือสวย ๆ ของมารินามากกว่าจะ”

สิ้นเสียงประกาศิตของมารดา มารินาจึงแลบลิ้นในช่องชายในฐานะผู้คว่ำชัช พานให้โคโลนาบั้งไม่สบอารมณ์

มาตามส่งต่อกระดาษแผ่นนั้นให้ลูกสาวผู้มีลายมือสวยที่สุดในบ้านเป็นคนจัดการ ทว่าหล่อนกลับต้องขมวดคิ้วเมื่อหันกลับมาเห็นท่าทางเกັงของแขกผู้ไม่ได้รับเชิญ ดูว่าคุณนายสร้อยจะกำลัง

คันปากมีเรื่องอยากจะพูดอีก จึงเอ่ยถามไปอย่างระแວดระวัง

“มีอะไรอีกหรือไม่คะคุณพี่”

ราวกับเสียงมาตามแอนนาสะกิดต่อมบางอย่างให้ทำงาน คุณนายสร้อยถือวิสาสะทิ้งตัวลงบนโซฟาเพื่อร่วมวงอย่างรวดเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องมีใครเชิญ

“ที่จริงวันก่อนฉันได้รับจดหมายมานะ คุณนายบ้านเถาเจริญ ได้ยื่นเรื่องงานการกุศลของเราจากที่ได้ก็ไม่ทราบได้ หล่อนกับครอบครัวปรารถนาจะมาร่วมสมทบบุญกับเราด้วย อ้างว่าวัดที่เราจะสร้างอยู่ในพื้นที่ที่บ้านเขาเคยอาศัยเมื่อครั้งสร้างเนื้อสร้างตัว มีคุณค่าทางจิตใจ”

“เถาเจริญ? ไม่คุ้นเอาเสียเลยคะ”

เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา คุณนายสร้อยมีสำมะโนครัวของทุกคนในบางกอกพร้อมไว้ในหัวอยู่แล้ว

“แต่ก่อนแต่เถา ตระกูลเงินเปิดห้างใหญ่ที่บางลำพูนั่นนะ พอรวนเข้าก็ขอเปลี่ยนนามสกุล ใช้นะเถาเจริญ”

“จำได้แล้ว ดิฉันกับคุณหลวงเคยไปเที่ยวชมห้างนั้น ใหญ่โตเชียวคะ เอ...หากเขาอยากมาร่วมวงก็ดีซีคะ จะเข้าร่วมก็ต้องบริจาคอยู่แล้ว เราจะได้เงินสมทบทุนทำการกุศลก่อนใหญ่กว่าเดิม”

“เรื่องนั้นฉันรู้ดี แหละ ฉันมันเป็นคนใจบุญสุนทานอยู่แล้วนี้ หากมาตามพอจะทราบ แต่การจะพาคุณนายเถาเจริญกับครอบครัวเข้างานนะมันเรื่องใหญ่ มาตามก็รู้ใช่ไหมว่าคนพวกนี้มันไม่ใช่ผู้ดี จะเรียกว่าเศรษฐีใหม่ก็กระดากปาก ไม่นานนี้ยังมีเพียงเสื้อผืนหมอนใบไร้ราคา อยู่ๆ ก็กลายเป็นเจ้าแถมเงินหมื่นเงินแสนในชั่วพริบตาเดียว ไม่เป็นที่ถูกใจวงสังคมเราหรอก”

“คุณพี่หมายถึงพวกขี้ฉ้อฉลนั้นหรือคะ” มาตามทอดถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย “ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องใหญ่อะไร ดิฉันก็เคยผ่าน

จุดนั้นมาแล้ว คุณพีก็รู้”

“ทราบดีเจ้าค่ะ แต่ลำพังมาตามนะยังมีนามสกุลตัวช่วยกำบังถึงอย่างไรแล้วศิริเดชาก็นับเป็นคนเงินเก่ามีหน้ามีตามาตั้งแต่สมัยละโว้โน้นละมัง แต่คนอย่างบ้านเถาเจริญไม่เคยมีชื่อจาริกอยู่ในแวดวงของเรา หากใครรู้เข้าว่าเราชักชวนคนอย่างพวกเขามาร่วมบุญ มีหวังสุดท้ายแล้วพวกผู้ดีจะไม่มาร่วมงานกันสักคน”

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะติดต่อบ้านเถาเจริญไปเอง คิดว่าขอให้ได้คุยกับเขาให้รู้เรื่องกันไปเสียจะดีกว่า ขอบพระคุณมากค่ะคุณพี”

แม้มันจะเป็นการตัดบทอย่างมีมารยาท กระนั้นคุณนายสร้อยก็ยังแสดงอาการคันปากไม่เลิกรา หล่อนกลั้นใจรวบรวมความกล้าเอื๊อกใหญ่ ก่อนระเบิดพรั่งพรูออกมาเป็นคำพูดซึ่งอัดอั้นไว้นอกมาตั้งแต่แรก ประหนึ่งภูเขาไฟถึงคราวปะทุ

“เออ! ฉันอ่านแล้วละ ใ้เรื่องที่เขียนในวารสาร*ศรีชน*นั้น...”

“ดิฉันจะไปเล่าให้คุณพีฟังที่บ้านเองค่ะ หากคุณพีอยากทราบเรื่อง” มาตามแอนนาสวนขจัดขึ้นมาพร้อมทั้งมอบรอยยิ้มเย็นเยือก หล่อนคิดไว้อยู่แล้วเชียว “เดินทางกลับบ้านปลอดภัยค่ะคุณพี”

“เจ้าค่ะ กลับแล้วก็ได้เจ้าค่ะ” เป็นอันว่าคุณนายสร้อยจะไม่ตามรังควานอีกเลย

เมื่อไหว่วานให้ทนายหน้าหอส่งแขกกลับแล้ว ทั้งสามแม่ลูกก็หันมาปรึกษาหารือกันอีกครั้ง ไม่นานนักมาตามแอนนาก็คิดขึ้นมาได้ว่าลูกชายคงให้ความช่วยเหลือได้

“ลูกรู้จักกววารเจ้าวารสารนี้มาก่อนไหม”

“พอรู้จักอยู่ขอรับ เห็นชื่อบรรณาธิการกับนักเขียน หลายคนเป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนกินนอน”

“อาทิศย์หน้าเป็นงานเลี้ยงรุ่นของโรงเรียนลูก...อย่างนี้พวก

เขาคงไปไหน”

“พวกเขาไปกันทุกปีขอรับ คุณแม่ต้องการอะไรหรือ จะร้องเรียนเอาผิดหรือขอรับ”

“แม่ตั้งใจจะเข้าไปถามคนพวกนั้นดี ๆ ว่าทำอย่างนี้ไปเพื่ออะไร ต้องการอะไร มีใครสั่งการหรือไม่ ถึงอย่างไรแล้วพวกเขาก็ต้องรู้ว่าสิ่งนี้สร้างผลเสียมากกว่าผลดี ถึงสุดท้ายแล้วจะไม่ได้อ้างชื่อดาเรียในบทความนั้นก็ตาม”

“บทความนี้อยู่ในหน้าประกาศโฆษณา อาจเป็นไปได้ว่าที่พวกเขายอมตีพิมพ์ก็เพราะต้องการเงินอัดฉีดโรงพิมพ์เท่านั้น ผู้เขียนคงเป็นคนนอก ไม่ใช่คณะทำงานในโรงพิมพ์นั้นหรอกขอรับ”

“จริงหรือ”

“ขอรับ แล้วหากสังเกตข้อความที่ถูกขีดฆ่าของเหล่าบรรณาธิการ เขาคงไม่ได้ตั้งใจตีพิมพ์มันออกไปในครั้งแรกด้วยซ้ำ”

“อย่างนั้นเราสืบได้ไหมว่าผู้เขียนเป็นใคร”

นิโคไล คิริเดชา ชะงักไปราวกับสะอึกจนพูดไม่ออกกะทันหัน สุดท้ายจึงกระแอม พลางตอบรับด้วยน้ำเสียงนิ่ง ใบหน้าเรียบเฉยไร้พิรุณ

“อาจเป็นไปได้ขอรับ เอ่อ คุณแม่ขอรับ” ชายหนุ่มเย็บถามมารดา “คุณแม่ไม่เห็นประโยชน์จากบทความนี้บ้างเลยหรือ”

มาดามแอนนา คิริเดชา สอดสายสายตาคาความปลอดภัยหล่อนโน้มตัวเข้ามาใกล้ลูกชาย กระซิบเสียงเบาเพื่อให้ได้ยินเพียงสองคน แต่นั่นก็ทำให้ลูกชายยิ้มออกมา

“จะไม่ปฏิเสธหรือกว่าบทความนี้น่าประทับใจ แต่ลำพังแม่คนเดียวจะแสดงออกอย่างไรได้ เกรงใจพ่อเขา”

“คุณพ่อกลับมาแล้ว! พีดาเรีย!”

มารินาป่าวร้องออกมาเสียงดังลั่น บทสนทนาของลูกชายกับ

มารดาจึงเป็นอันถูกตัดจบลงไปโดยปริยาย หลวงอัศวิน คีรีเดชา เข้ามาในบ้านพร้อมกับลูกสาวคนโตที่กำลังร้องไห้พร้อมหัวใจอันแตกสลาย แข็งขาที่อ่อนแรงส่งผลให้หล่อนต้องพยายามเกาะแขนบิดาไว้เป็นที่พึ่งพิง มืออีกข้างหนึ่งกำผ้าเช็ดหน้าคอยซับน้ำตาที่ไหลอาบนองเต็มสองแก้มราวกับไม่มีทีท่าว่าจะเหือดหาย หล่อนอับอายจนไม่กล้าแม้แต่จะสบตามารดากับน้องๆ ที่ทยอยยืนขึ้นเพื่อให้การต้อนรับ ทุกคนพยายามรุดเข้าไปปลอบใจ แต่ดาเรียกกลับไม่อาจทนต่อความรู้สึกสมเพชในใจได้อีกต่อไป จึงสะอื้นโฮใหญ่ ก่อนละจากแขนของบิดาเพื่อวิ่งหนีทุกคนไปยังชั้นสองของบ้าน ตรงสู่ห้องนอนเดิมของหล่อนก่อนออกรือน

มารินาทำทีจะวิ่งไปตาม ทว่ามาตามแอนนาห้ามลูกสาวคนรองไว้ได้อย่างทันท่วงที คุณนายของบ้านเข้าใจดีว่าตอนนี้ควรปล่อยให้อีกฝ่ายได้ใช้เวลาส่วนตัวที่เพิ่งได้กลับคืนมา พลังเยือกเยือกอย่างร้อนใจ

“เป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะคุณพี่ ทำไมบ้านโน้นเขาถึงยอมปล่อยตัวดาเรียม่ายดายนัก คุณพี่คงไม่ได้ใช้กำลังข่มขู่ใช่ไหม”

“ไม่หรอก ฉันไม่ได้ทำอะไร เมื่อไปถึง พวกเขาก็แทบจะประเคนดาเรียมายืนมาให้” คุณหลวงหน้าตาเคร่งขรึม น้ำเสียงนิ่งดุจสระบัวยามวิกาล

“คุณพี่เจ้าคะ ดิฉันคุยกับนิกกี้แล้ว ลูกบอกว่าพอจะรู้จักคณะเจ้าของโรงพิมพ์ศรีชนอยู่บ้างเพราะเป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนกินนอน ดิฉันบอกลูกไปแล้วว่าจะคุยกับพวกเขาในงานเลี้ยงรุ่นที่กำลังจะถึงนี้ คุณพี่เห็นด้วยไหมเจ้าคะ”

“หือ?”

“ว่าอย่างไรดีเจ้าคะคุณพี่”

“เอาซี! คุยก็ดี อยากรู้เหมือนกัน อยากรู้ว่าคุณเสีย

หน่อย กราบเท้าให้เลยก็ได้เอ้า!”

“คุณพี่?” มาตามแอนนา รู้สึกใจหายวาบ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า จะได้ยินคำนั้นออกมาจากปากของสามีผู้เป็นที่รัก

คุณหลวงถอดหมวกออกอย่างช้าๆ ใบหน้ามึนทึบก่อนหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มแฝงใส ประหนึ่งแสงแรกยามรุ่งอรุณที่มาเยือนหลังคืนมืดมน เป็นอาภัพกิริยาที่ทำให้คนในบ้านต่างอึ้งไปตามๆ กัน

คุณหลวงเหล่มองจนแน่ใจว่าปลอดภัยจากหูของลูกสาวคนโต จึงเอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงรื่นอารมณ์ดี ขัดกับก่อนหน้านี้ลิบลับ

“มันได้ผลนะ รู้ไหม แอนนุชกา วรสารศรีชนทำพวกนั้นกลัวหัวหดเสียว่ะ ใครจะคิด เขาข่มเหงลูกเรามาเนาน วันนี้ฉันเห็นพวกมันหวาดผวา เพราะหวาดกลัวว่าชื่อเสียงตัวเองจะถูกทำลายป่นปี้”

“คุณพี่มั่นใจหรือเจ้าคะ”

“ฉันเห็นมากับตาตัวเองเสียว่ะ” คุณหลวงตอบภรรยา ก่อนที่จะหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรก...นับตั้งแต่วันแรกที่ทราบว่าคุณสาวคนโตกำลังเผชิญกับความยากลำบากอันเกิดจากสามีและครอบครัวของเขา

“กลายเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรกันเจ้าคะ” มารินาปรารภขึ้นมาด้วยความฉงน

ปากลูกชายคนเล็กซึ่งยืนกุมมือสังเกตการณ์อยู่นานสองนาน ลอบยิ้มมุมปาก นิโคไลพอใจมากเมื่อเห็นบทสรุปที่หักมุมซึ่งทำให้บิดาของตนสำราญใจ ชายหนุ่มก้มหยิบหีบใส่พิมพ์ดีดมาถือไว้ข้างกายในท่าเตรียมพร้อม ดูท่าแล้ววันนี้จะไม่มีอะไรที่น่ากังวลอีกแล้ว

“อย่างนั้นกระผมขออนุญาตไปทำธุระนะขอรับ”

“นิคี้”

“ขอรับ” ชายหนุ่มขานรับบิดา

“แกบอกว่ารู้จักคนที่ศรีชนใช้ไหม”

“ใช่แล้วขอรับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปงานเลี้ยงรุ่นของแกพร้อมกับแม่” คุณหลวงประกาศ ท่านจับปากคนตรงหน้า ใบหน้าปรากฏหยาดน้ำตาแห่งความปลื้มปิติของหัวอกคนเป็นพ่อ “ฉันจะไปกล่าวขอบคุณและเอ่ยชื่นชมต่อหน้าพวกเขา ที่พวกเขามีส่วนช่วยปกป้องศักดิ์ศรีของลูกสาวฉัน พี่สาวของแก...”

“ยินดีเป็นอย่างยิ่งขอรับ”

นิโคไล คิริเดชา พยักหน้ารับ พลงยกมือไหว้กราบลาคนในครอบครัวในทีเดียว ร่างเพรียวผอมกระชับหีบไว้ข้างตัว ก่อนจะเดินออกจากร่มเงาของบ้านที่ตนรักด้วยความโล่งอกหมดห่วง ชายหนุ่มนึกขอบคุณเครื่องพิมพ์ดีดข้างตัวที่ทำหน้าที่ได้สำเร็จเสร็จสิ้น เจกเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

๒

ขอความกรุณา

นิโคลีมีความใฝ่ฝันว่าอยากจะเป็นนักเขียนมาตั้งแต่
จำความได้

สมัยเรียนมัธยมก็เคยเป็นถึงหนึ่งในบรรณาธิการร่วมก่อตั้ง
หนังสือพิมพ์ภายใน สร้างชื่อจากบทความเชิงวิจารณ์เรื่องความ
ปลอดภัยในสถานศึกษา ภายหลังเกิดเหตุคนร้ายบุกรุกเข้ามายังเด็ก
ถึงในรั้วโรงเรียน ในงานพิธีมิสซาก่อนคืนวันคริสต์มาสอันลือเลื่อง
จนถึงขนาดเคยได้รับจดหมายชื่นชมจากหลวง นั่นจึงเป็นครั้งแรก
ที่นิโคลีรู้ซึ่งว่างานเขียนไม่ก็คำสร้างความสัมพันธ์ได้อย่างไร

กระทั่งเรียนจบ นิโคลียื่นกรานต่อทุกคนในบ้านว่าต้องการ
เรียนต่อด้านวรรณกรรม พร้อมทั้งพิสูจน์ตัวเองด้วยการสอบเข้า
แผนกครูของมหาวิทยาลัยชั้นนำด้วยคะแนนอันดับที่ ๓ ซึ่งภายหลัง
ได้รับการประสิทธิประสาทวิชามากมาย เมื่อเรียนจบเขาจึงกลายเป็น
คนหนุ่มอายุยี่สิบเอ็ดปีที่มีความรอบรู้ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ
ภาษาฝรั่งเศส การเขียน รวมทั้งวรรณคดีไทย-ตะวันตก ซึ่งล้วนแต่
เป็นองค์ความรู้ที่สุภาพบุรุษอย่างเขาโปรดปรานเป็นอย่างยิ่ง

แต่เมื่อชีวิตวัยเรียนแสนสุขสันต์ดำเนินมาจนถึงสุดทาง นิโคลกลับพบว่าแท้จริงแล้วชีวิตอันแสนยืนยาวตามสวัสดิภาพที่มนุษย์คนหนึ่งพึงมีพึงจะเริ่มต้นเท่านั้น ด้วยเหตุนั้น วันที่บิดาเอ่ยถามว่าต้องการให้ฝากเข้าทำงานในกระทรวงธรรมการหรือไม่ เขาจึงอิงไปจินตนาการได้ถึงถนนสายหนึ่งที่ก่อด้วยอิฐชื่อว่าความจริงจังแสนเปล่าเปลี่ยว ปัญหาอยู่ตรงที่เขาไม่ต้องการอยู่ใต้ร่มเงาของบิดาหรือชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล นั้นขัดกับจิตวิญญาณของคนหนุ่มหัวสมัยใหม่ซึ่งปรารถนาทางเลือกที่อิสระเสรีอันจับต้องได้เอง

วันนั้นนิโคลไม่ได้ให้คำตอบแก่หลวงอัศวิน แค่เพียงยกยืมบายเพียงจนกระทั่งถูกปิดตกไป แต่ชายหนุ่มรู้ดีว่าเขาไม่อาจหนีความจริงข้อนี้ได้ตลอดไป ทางเดียวที่ทำได้คือการหางานทำด้วยตนเองก่อนที่จะถูกยึดเยียดในสิ่งที่ไม่ต้องการอีกหน คำถามคือแล้วจะเป็นสิ่งใดได้บ้าง เขาไม่ต้องการทำงานในกระทรวงต่าง ๆ ซึ่งล้วนใช้เส้นสาย ไม่ต้องพูดถึงการเป็นครู เพราะประสบการณ์ที่ร่ำเรียนมาสอนให้เขารู้ว่าหากเลือกเส้นทางครู ตนคงจะต้องอยู่กับความอกใหม่ได้ชมจนวันตาย เขาสอนใครไม่ได้ ทางเลือกสุดท้ายจึงเหลือแต่การทำงานกับหน่วยงานเอกชน ติดตรงที่ประเทศนั้นชั้นชั้นนำล้วนเป็นเจ้าของคนรวย แม้ปัจจุบันจะมีผู้คนทีริเริ่มก่อตั้งบริษัทห้างร้านหรือหน่วยงานใหม่ แต่ก็นับว่ายังเป็นจำนวนน้อยมากอยู่ดี

เขาจำเป็นต้องรีบก่อนที่จะสายเกินไป

ดูเหมือนว่า นิโคล คีรีเดชา จะใส่น้ำมันลงบนผมน้อยไปหน่อย เพียงโหนรถรางสองป้ายก็รู้สึกเป็นคลื่นเหมือนคนเพิ่งสระผมเสร็จหมาด ๆ เขาจึงตัดสินใจขยับศีรษะสุดแรงเพื่อตัดความรำคาญพานให้ผมสีอ่อนฟูฟ่องมองดูคล้ายรังนกพิราบที่มักแอบมาทำรังอย่างลวก ๆ ริมระเบียง ชายแก่แต่งตัวดีผู้หนึ่งแอบมองเขาด้วย

แววตาไม่ชอบใจ อีกฝ่ายคงจะอาจหาญเขยิบตัวเข้ามาตำหนิใกล้ๆ
หากรถรางไม่จอดเทียบป้ายสี่พระยาเสียก่อน

ชายหนุ่มกระโดดลงจากรถรางอย่างคล่องแคล่ว แม้จะถือหีบ
ใส่เครื่องพิมพ์ดีดหนักอึ้งไม่หวั่นกาย เขาสวมหมวกให้เรียบร้อย ก่อน
จะเดินตรงไปตามทางที่มุ่งสู่จุดนัดหมายซึ่งนั่นคือวัดหัวลำโพง

**“โยมต้องเลิกทำเหมือนว่ากุฏิของอาตมาเป็นแหล่ง
ช่องสุมกบดานสักที”**

เสียงนั้นดังมาจากมุมห้อง พระรูปหนึ่งกำลังปรายตามองอยู่
บนอาสนะ กิริยาของท่านสำรวจมเรียบร้อยน่าศรัทธา ทว่าหากมอง
ทะลุภายใต้ผ้าเหลืองเรีงรอง ท่านก็เป็นเพียงคนหนุ่มอายุอานาม
ไม่มากเท่าไร เครื่องเคราใบหน้าคมคายแม้ไร้คิ้วและเส้นผม

ฝ่ายพระวาทสไม้มันแต่จะเงยหน้าขึ้นมอง นิโคไลเคาะแป้น
พิมพ์ดีดซึ่งวางอยู่บนตักอย่างหมั่นหม่อมือรวเป็นระวิง เขากำลัง
พิมพ์จดหมายสมัครงาน พยายามเินยอความเก่งกาจของตัวเอง
ออกมาเป็นข้อความยาวเหยียดเต็มหน้ากระดาษ เหลือเชื่อที่ว่า
มันไม่ได้ยากเย็นอย่างที่ประเมินไว้ในที่แรก

“กระผมส่งโทรเลขมาบอกแล้วว่า จะขอรับกวนหลวงพี่ไม่นาน”
เสียงนั้นบ่งบอกว่าไร้ความทุกข์ร้อนใดๆ “กระผมต้องการใช้สมาธิ”

“ที่บ้านโยมมันวุ่นวายนักหรือ”

“หากเป็นตอนนี้ก็ใช่ขอรับ”

“แล้วยามปกติล่ะ”

“ก็อีกทีก็ปึงปึงตามประสาบ้านหลายคน แต่ยายมารินาจะ
ชอบย่องเข้ามาในห้องเสมอหากได้ยินกระผมเคาะแป้นพิมพ์
บทความอะไรสักอย่าง ไม่ก็มารบเร้าขอให้พาออกไปเดินเล่นทุกเมื่อ
เชียววัน กระผมแทบไม่มีเวลาให้ตัวเอง และหากหล่อนรู้เข้าว่ากระผม
กำลังหางานทำอีก จะเอาไปฟ้องคุณพ่อเอาได้”

“พี่สาวของโยมเป็นสาวเป็นนาง จะออกจากบ้านคนเดียวได้
อย่างไร อายุอาณามก็โตเกินกว่าจะมีพี่เลี้ยงคอยวิ่งตาม โยมมารินา
ต้องพึ่งน้องชายอย่างโยมก็ถูกต้องแล้ว” พระท่านชี้หน้า “แล้วดูเอา
เถิด อาตมาไม่ชอบใจนักที่โยมอ้างพระทำการลับหลังบุพการี มัน
ผิดวิสัยผ้าเหลือง”

“ขอรับ กระผมเข้าใจดี รับรองได้ว่าหลวงพี่จะไม่โดนรังแก
ไปด้วยแน่นอน แต่ก่อนกระผมก็ไปนั่งเล่นที่บ้านหลวงพี่อยู่ตลอด
ไม่ใช่หรือ”

“แล้วตอนนั้นกับปัจจุบันนี้เหมือนกันหรืออย่างไร”

นิโคไลเคาะแป้นพิมพ์จวบจนถึงบรรทัดท้าย ก่อนหมุนลูกกลิ้ง
แล้วยกกระดาษขึ้นจากเครื่อง เขาอ่านทวนต้นฉบับอยู่ครู่หนึ่งจน
พอใจ แล้วจึงเงยหน้าขึ้นยิ้มหวานให้พระท่านอย่างอุตริ หากแต่
หลวงพี่ผู้ล่วงรู้ชะตากรรมเกิดรู้สึกขนพองสยองเกล้า เผ้ามองอีกคน
ขยับเข้ามานั่งพับเพียบตรงหน้า ทำทีเป็นผู้เจียมตน

“หลวงพี่ช่วยเป็นเกียรติให้กระผมหน่อยเถิด”

พระท่านถอนหายใจปลงตก ชั่งใจอยู่สักพักก่อนจะยอมหยิบ
แว่นขึ้นมาสวมใส่ พลังควาตินสอไว้ในมือพร้อมสรรพ ท่านหยิบ
กระดาษขึ้นมาอ่านทีละบรรทัด บรรจงวาดวงกลมรวมทั้งขีดฆ่าใน
บางจุดที่เห็นผ่านตา

นิโคไลยิ้มกว้างเมื่อได้เห็นสหายร่วมอุดมการณ์บรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์โรงเรียนในตัวหลวงพี่เดชาอีกครั้ง

“โยมน่ะเขียนดี ติดตรงที่ชอบใช้คำฟุ่มเฟือยกับพิมพ์ผิดเยอะ
ไปหน่อย ไว้ใจเครื่องมืออะไรปานนั้น มนุษย์ใช้มือเขียนกระดาษ
มาเป็นเวลากว่าสหัสวรรษ ก็เห็นสื่อสารกันได้ปกติดี”

“กระผมไม่oyalกล้าหลัง เพราะเชื่อว่าในอนาคตเครื่องพิมพ์
ดีดจะมีความจำเป็นมากขึ้นกว่าตอนนี้มาก หลวงพี่เชื่อกระผมสิ”

“แต่มันก็ไม่ได้ช่วยแก้ข้อบกพร่องของโยมที่อาตวาเพิ่งพูดถึงไป” พระท่านมองลอดแว่น ก่อนจะเริ่มแสดงความเห็นไปพลาง “เขียนได้ดี แต่ระวังประโยคที่อ่านแล้วเหมือนยกตนข่มท่าน อาตมาวางไว้ให้แล้ว ลองใช้คำที่ดูทางการ แต่ไม่กว้างโอ้อวดจนน่าหมั่นไส้ที่เหลือใช้ได้แล้ว”

“ขอบพระคุณขอรับหลวงพี่”

“โยมตั้งใจให้ใครเป็นบุคคลอ้างอิงล่ะหือ คิดว่าเป็นคุณหลวงคงไม่ได้ จะขอให้อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยช่วยหรืออย่างไร”

“กระผมตั้งใจว่าจะขอความกรุณาคุณพ่อปิติที่งานเลี้ยงรุ่น” นิโคไลรับจดหมายสมัครงานคืนมา “ถึงเป็นครูระดับมัธยม แต่ท่านก็มีหน้ามีตากว้างขวาง แล้วยังมีบทบาทใกล้ชิดกับแวดวงสังคม ศิษย์ของท่านก็ได้เป็นเจ้าคนนายคนมากมาย หากโชคดี ลายเซ็นของท่านอาจจะดูดดาเหล่านายจ้างบ้างไม่มากก็น้อย”

“แล้วไหนโยมบอกว่าไม่อยากใช้เส้นสาย”

“ผิด กระผมไม่อยากใช้เส้นสายจากบิดา มันต่างกัน กระผมเลือกใช้เส้นสายครูผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา น่าภาคภูมิใจกว่ากันเยอะ ถึงอย่างไรกระผมกับหลวงพี่ก็ขึ้นทำเนียบนักเรียนดีเด่นทุกปี สร้างความดีความชอบให้โรงเรียนอยู่เสมอ จริงไหมล่ะขอรับ” ชายหนุ่มชวนหลวงพี่ทวนรำลึกความหลัง “ขอบพระคุณขอรับหลวงพี่ กระผมจะแก้ไขตามที่หลวงพี่ตรวจให้ ถ้าอย่างนั้นเห็นทีกระผมคงต้องขอตัวลา”

“ไม่แก้มันเสียตรงนี้ล่ะ ไหน ๆ ก็มาแล้ว”

“ยังมีเวลาให้ปรับแก้จนกว่าจะถึงงานเลี้ยงรุ่นขอรับ ระหว่างนี้กระผมต้องอุทิศตัวช่วยงานการกุศลของคุณแม่กับคุณนายสร้อยที่ใกล้จะมาถึงก่อน”

“อย่าเพิ่ง”

นิโคไล คิริเดชา ชะงักขณะกำลังยันตัวขึ้นยืน เขาเลิกคิ้วสูง ก่อนจะทิ้งตัวนั่งพับเพียบลงอีกครา ชายหนุ่มเห็นว่าพระท่านกำลัง ความห่อหุ้มอย่างในกระเจดีย์ของส่วนตัวซึ่งวางไว้ข้างกัน

“มีจดหมายเขียนมาถึงโยมเมื่อเช้า”

“จดหมาย? จากใครขอรับ”

“จะจากใครเสียอีกล่ะ” หลวงพี่เดชาทอดถอนใจด้วยความ กัดอกกลุ้ม “ก็สิ่งที่โยมสร้างเรื่องเอาไว้มันล่ะ”

นิโคไลรับจดหมายฉบับนั้นไว้ ด้านหน้าของเขียนด้วยลายมือ ตัวแต่อ่านง่ายว่า ‘เรียน คุณชายฉกรรจ์’ ชายหนุ่มทำหล่นจาก มือโดยอัตโนมัติ รวากับมันเป็นอาหารแสลงที่เสิร์ฟในงานแสนร้อน หนา เขาค่อยๆ หยิบมันขึ้นมาสอดใส่กระเป๋าสี้อย่างระแວะระวัง

“อย่ากังวลไปเลย มีแค่อาตมาที่รู้เรื่องนี้ บุญแค่ไหนที่เด็กวัด อ่านหนังสือไม่ออก และเลือกที่จะส่งต่อมาถึงมืออาตมา หากเป็น พระรูปอื่นคงกลายเป็นเรื่องไปแล้ว”

“พระวัดนี้อ่านศรีษนกันด้วยหรือหลวงพี่”

“แล้วพระไม่มีตาหรือ”

“อ้อ”

“อาตมาถึงได้รู้ว่าโยมใช้ที่อยู่วัดจำหน้าของตอนที่โยมส่ง บทความนั้นไปให้ศรีษน อาตมาเข้าใจว่าเป็นเพราะโยมหวังดี ต้องการ ปกป้องพี่สาว แต่การใช้วัดแอบอ้างเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมทั้งสิ้น”

“กระผมแค่ต้องการที่ที่ปลอดภัย เพราะรู้ดีว่าใช้ที่อยู่ที่บ้านไม่ได้ และคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะติดต่อกลับมาด้วยขอรับ” นิโคไลยกมือ ไหว้กราบกราน เกิดความรู้สึกผิดอย่างถึงที่สุดผุดขึ้นมาในอก เพราะ ไม่อยากทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน “ขออภัยหลวงพี่อย่างสูงขอรับ”

ความจริงแล้วหลวงพี่เดชาไม่ได้โกรธถึงปานนั้น ออกจะ เหมือนโมโหที่เห็นว่าสหายชมราวาสคิดน้อยเกินไปและไม่ระมัดระวัง

เสียมากกว่า ท่านพยายามข่มตาใช้สมาธิเพื่อระงับอารมณ์ ก่อนจะ
 เอยขึ้นมาด้วยความเป็นห่วงในฐานะมิตรสหายที่รู้จักกันมานาน
 “มีใครรู้หรือยัง”

“ยังขอรับ ไม่คิดจะบอกใครด้วย พี่ดาเรียยังเศร้าอยู่มาก ส่วน
 ยายมารินาก็คงไม่สนใจอะไร แต่คุณแม่แกติดใจ ถึงขนาดต้องการ
 คุยกับคณะโรงพิมพ์ แต่สุดท้ายแล้วท่านก็ชอบใจบทความนั้นขอรับ”
 “แล้วคุณหลวงละ”

“คุณพ่อซึ่งใจเสียอย่างนั้นขอรับหลวงพี่” นิโคไลรายงาน “ท่าน
 บอกว่าบทความฉบับนั้นช่วยปกป้องศักดิ์ศรีของลูกสาวเอาไว้”

พระคุณท่านพยักหน้าแหม่ซ้ำ ความกังวลบนใบหน้าทุเลาลง
 อย่างเห็นได้ชัด

“เรื่องระหว่างท่านผู้พันกับโยมดาเรียคงก่อกวนใจคุณหลวงมา
 นาน ท่านเป็นบิดา แต่กลับช่วยอะไรลูกสาวไม่ได้เลย”

“ถือว่ากระผมตัดสินใจถูกต้องแล้วไหมขอรับ”

คำปรึกษาของนิโคไลใช้เวลาเนิ่นนานเพื่อหาคำตอบ ทั้งสอง
 สบตากันอยู่สักพักใหญ่ ก่อนที่สุดท้ายความเจียบจะถูกทำลายไป
 ด้วยคำตัดสินอย่างเป็นทางการของพระคุณท่าน

“มันเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องของโยม นิคก็ แต่หากถามว่า
 ผิดไหม คงต้องรอดูกันต่อไป”

เรียน คุณชายจกรรจ

กระผมส่งจดหมายฉบับนี้มาตามที่อยู่อ้างอิงของคุณในฉบับ
 ก่อน ซึ่งเป็นฉบับที่คุณได้ฝากบทความอันลือลั่นมาให้ศรีชน โดยมี
 ประสงค์ให้ตีพิมพ์ในหน้าโฆษณาด้วยการวางเงินเป็นจำนวนทั้งสิ้น
 ๒๐ บาท ซึ่งสำหรับโรงพิมพ์เกิดใหม่อย่างเรานั้นถือว่าเป็นจำนวน

เงินมหาศาล จนไม่อาจปฏิเสธการพิจารณาให้ตีพิมพ์ได้ (แม้จะเห็นความบกพร่องในต้นบทความของเล่มจริง หากคุณได้อ่านมันแล้ว)

ทางศรีชนต้องกราบเรียนตามตรงว่า ในนามคณะทำงาน ทุกคนต่างเตรียมใจไว้แล้วว่า จะต้องพบเจอกับปัญหาที่อาจตามมาภายหลังหากวารสารได้ถูกเผยแพร่ออกไป แต่ปรากฏว่าบทความของคุณนั้นได้สร้างปาฏิหาริย์ เพียงไม่ถึงหนึ่งวันเต็ม เรากลับได้รับจดหมายแจ้งความประสงค์สมัครสมาชิกรายเดือนและรายปีจากผู้อ่านนับร้อยฉบับ โดยส่วนใหญ่เขียนแนบมาว่าพวกเขาหวังจะเห็นบทความของ ‘ชายฉกรรจ์’ ในฉบับต่อไป บางฉบับเขียนแถมช้อย่างรุนแรงชนิดที่คุณไม่อาจจินตนาการได้ แต่เชื่อเถิดว่าความบรรลือจะมาเยือนถึงหน้าโรงพิมพ์ของเราหากพวกเขาไม่พบชื่อของคุณ เรื่องนี้ทำเราทุกคนที่ศรีชนลำบากใจมากทีเดียว

เราจึงได้หารือกัน จนสรุปได้เป็นข้อเสนอที่ต้องการมอบให้คุณ (หรือคุณผู้หญิง) พิจารณา ทางศรีชนจะว่าจ้างคุณเขียนบทความโดยยกหน้าหนึ่งให้เป็นคอลัมน์ของคุณเองโดยเฉพาะ โดยมีค่าตอบแทนให้ฉบับละ ๒ บาท หากคุณรับไว้พิจารณา เราทั้งสองฝ่ายสามารถต่อรองราคากันได้ภายหลังจากนี้

ทางศรีชนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้ร่วมงานกับคุณอีกในภายภาคหน้า

เรามีเวลาอีกไม่ถึง ๑๓ วัน

จึงอยากเรียนให้คุณทราบเอาไว้ ณ ที่นี้ (ขอรับรอง)

เอก เรืองรัตน์

บรรณาธิการบริหารโรงพิมพ์ศรีชน

บ้านศิริเดชา มีรถม้าสองคัน ปกติแล้วหากไม่เดินทาง
พร้อมกันจะเป็นคันเล็กที่ใช้งานบ่อยกว่า แต่เมื่อเกิดวาระสำคัญ
อย่างงานระดมทุนที่มาตามแวนนากับคุณนายสร้อยร่วมกันเป็นเจ้า
ภาพ จึงจำเป็นต้องนำคันใหญ่ออกมาปัดฝุ่นเพื่อใช้งานอีกครั้งอย่าง
ช่วยไม่ได้ ยิ่งในเวลานี้ ดาเรีย ศิริเดชา กลับมาอาศัยที่บ้านอีกหน
จำนวนสมาชิกจึงอุ่นหนาฝาคั่งกว่าเก่า จำเป็นต้องจัดระบบระเบียบ
ใหม่ให้ดี

สามคนพ่อ แม่ และลูกสาวคนโตได้เดินทางพร้อมกัน ส่วน
คู่แฝดนั้นถูกจับมัดในรถคันเล็กแสนอึดอัดโดยไม่มีสิทธิ์ทักท้วง แต่
ท่ามกลางความโชคร้ายก็ยังมีเรื่องดีอยู่ เพราะทั้งคู่นั่งเหยียดขาพาด
ลงบนเบาะที่นั่งอีกฝั่งได้อย่างสะดวกสบาย ไม่จำเป็นต้องรักษา
อาการปฏิกิริยาผู้ดีตามครรลองที่บิดามารดาเคร่งครัด

“ใจลอยไปถึงไหน” มารินา ศิริเดชา ส่งเสียงถามน้องชาย
ศิริษะของหล่อนสั้นกึกกักตามจังหวะถนนขรุขระที่ลาดไวกว่าอย่าง
เป็นระเบียบ จึงต้องคอยประคับประคองหมวกสีชมพูประดับด้วย
โบอันโตสีเดียวกันอยู่เป็นระยะ

นิโคโลเพิ่งรู้ตัวในตอนนั้น คงเป็นเพราะเนื้อความในจดหมาย
ฉบับนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวจนพานให้คิดไม่ตก เขาเพียงยกไหล่
ส่งๆ เป็นการให้คำตอบพี่สาว

มารินาไม่ติดใจ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วจึงหาเรื่องชวนคุยไปพลาง

“คุณแม่ได้เล่าอะไรให้นายฟังบ้างหรือเปล่า เรื่องที่ท่านไป
เยี่ยมบ้านเถาเจริญอะไรนั่น”

“เปล่า ท่านเล่าให้เธอฟังหรือ”

“เปล่าหรอก แต่เชื่อว่าคุณแม่คงทำตามคำแนะนำของ
คุณนายสร้อย ลองนึกภาพสิ คนพรรคนั้นในงานอย่างนี้”

“อ้อ นี่เธอกลายเป็นคนชอบดูถูกคนอื่นแล้ววี”

“ฉันไม่ได้ดูถูก แต่มันคือสัจธรรม ขนาดฉันเป็นลูกสาวคุณพ่อ
แท้ๆ บางครั้งฉันยังอึดอัดที่ต้องเจอแต่คำถากถางหรือแววตาดัดสิน
เพียงเพราะเรื่องเล็กๆ ว่ายังเป็นโสดไม่แต่งงาน” พูดถึงเรื่องนี้หล่อน
ก็พลันนึกขึ้นมาได้ “พี่ดาเรียใจกล้ำมากที่กลับมาออกงานสังคมอีก
ครั้ง”

“คุณแม่ไม่อยากให้พี่ดาเรียเจตาตายไปเสียก่อน” ลูกชายทวน
คำที่มารดาเคยให้ไว้ “อีกอย่าง การออกงานจะช่วยให้ทุกคนเห็นว่า
บ้านเราสุขสบายดี ไม่ได้ทุกข์ร้อนใด ๆ ตามข่าวลือ”

“ฉันไม่คิดว่าพี่ชยุตม์จะเป็นคนอย่างนั้นเลย”

“เธออยากให้ฉันพูดประโยคเดิมอีกไหม” นิโคลีทำสีหน้า
ซังกะตาย “แต่เดี๋ยวพูดไปก็จบ ไม่ยอมพูดกับฉันอีกเป็นเดือน”

“ฉันรู้แล้วว่า ‘ฉันใจดีกับผู้ชายทุกคนเสมอ’ พอใจหรือยัง”
มารินาทำเสียงพืดพืด ยังจำคำพูดของน้องชายที่เคยเตือนสติในวัน
ที่หล่อนพยายามจับผู้ชายคนหนึ่งที่มีคู่หมั้นคู่หมายแล้วได้ไม่เคยลืม
แม้มันจะผ่านมามากหลายปีติดแล้วก็ตาม มันเป็นความลับที่สัญญา
กันไว้ของคู่แฝดที่ผู้อื่นในบ้านไม่เคยล่วงรู้

นิโคลี คีรีเดชา รู้สึกผิดนิดๆ ในอก แต่เมื่อตริตรองดูให้ตี
อีกครั้ง เขาก็ยืนยันแน่นมั่นว่านั่นเป็นคำสั่งสอนที่พี่สาวสมควร
ได้รับแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อยากรื้อฟื้นขึ้นมาให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
ต้องเจ็บปวดอีก

“เธอควรใจดีกับผู้ชายที่เห็นค่า นั้นต่างหากที่สำคัญ”

“แล้วเมื่อไรละ เมื่อไรคนนั้นจะมา” พูดเรื่องนี้ขึ้นมาสาวเจ้า
ก็พลันรื้อนร่น “ฉันอยากแต่งงานใจจะขาด”

“แล้วไหนบอกว่าเป็นเรื่องเล็ก”

“นิคกี้! ถ้าฉันพูดกับนายไม่ได้ เราจะเป็นแฝดกันไปทำไม นาย
เห็นความต้องการของฉันเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ”

“เอาเป็นว่าฉันรู้ดี ฉันเป็นน้องเธอนะ”

“แล้วเข้าใจฉันบ้างไหม”

“เข้าใจ” นิโคไลหาวหวิด “แต่จะให้ทำอย่างไร เธอเอาแต่พร่ำบ่นกรอกหูฉันอย่างเดียว แต่ไม่คิดปฏิบัติ ฉันจะช่วยอย่างไรก็ทำตัวไม่ถูก อยู่กับฉันไปก่อนเถิด ฉันเองก็ยังไม่คิดจะแต่งงานทั้งเธอไปไหน”

“เราอายุยี่สิบกว่ากันแล้วนิคก็ ผู้ชายอายุเท่านี้ะยังหนุ่มแน่น เพิ่งจะเริ่มสร้างเนื้อสร้างตัว นายไม่จำเป็นต้องรีบร้อน แต่กับฉันที่เป็นผู้หญิงนี่สิ ฉันกำลังจะหมดอายุ แก่กว่านี้สักปีสองปีก็ไม่มีใครเหลียวแล ฉันต้องเร่งมือแล้ว วันก่อนฉันได้ยินว่าหลานสาวของพระยาคริสต์ทรมลเพิ่งหมั้นหมาย หล่อนอายุสิบหกเองนิคก็ สิบหก! แต่ชีวิตได้รับการการันตีแล้วว่าจะได้ออกเรือนมีครอบครัว ดูสิ! ฝ่ายชายเองก็มีหน้ามีตา แม้อายุอานามจะห่างกันตั้ง...”

“ฉันไม่อยากรู้เรื่องนั้นหรอก” นิโคไลยกมือห้ามมารินาเอาไว้ได้ทัน สิ่งที่ยกฝ่ายเล่านั้นทำให้เกิดอาการพะอืดพะอมมวนท้องกะทันหัน เขาพอจะเดาได้ว่าหล่อนจะพูดอะไร “ถ้าอย่างนั้นก็ขอร้องให้คุณพ่อแนะนำผู้ชายดีๆ ให้สักคนสิ เธอก็จิ้มเลือกเอาได้อย่างสบายใจ มั่นใจว่ามีทุกเหล่า หลากหลายสาขาอาชีพ”

“นั่นละปัญหา” ลูกสาวคนกลางของบ้านเหม่อมองดูทิวทัศน์ข้างทาง แต่ในมโนภาพกำลังจินตนาการถึงชีวิตคู่ที่หล่อนปรารถนา “ฉันอยากแต่งงาน แต่ก็อยากแต่งงานกับคนที่รัก ไม่ใช่ถูกจับคู่ให้ตามความเหมาะสม ไม่จำเป็นต้องเร่งร้อนนัก แต่ก็อย่าจิตซีดน่าเบื่อ ไม่ต้องพาฉันออกไปผจญภัยอะไร ฉันชอบอยู่กับตัวเองกับคนที่รักมากกว่า ฉันอยากเป็นคุณนายดูแลบ้าน เลี้ยงลูก ๆ คอยปรนนิบัติสามีให้เขามีแรงใจทำงานหาเลี้ยงครอบครัว”

นิโคไลลอบยืมมองพี่สาวด้วยความเอ็นดู เขารับรู้ถึงความ

ต้องการของมารินามาโดยเสมอ แม้จะไม่ชอบและแอบต่อต้านอยู่ในใจ แต่เขาก็ไม่เคยคิดหักท้วงอะไร เพราะรู้ว่าทุกคนต่างก็มีเจตจำนงของตนเอง

“แล้วเห็นไหม พี่สาวของเราลงเอยอย่างไร”

“นั่นสิ พอเห็นอย่างนี้ฉันก็เกิดกลัวขึ้นมาเหมือนกัน มันไม่มีเลยหรืออย่างไหนะ การแต่งงานด้วยความรัก สุขสมหวัง และโรแมนติก”

“เอาอะไรมาโรแมนติก เฮอะ!” นิโคโลอยากจะทำเรื่อง “การแต่งงานคือการรวมทรัพย์สิน ประโยชน์ของเมียมีแค่ได้ซื้อผ้า จริทที่ว่าอาจได้สินสอดเล็กน้อย แต่ก็ใช้สอยไม่ได้เพราะสุดท้ายจะเป็นของเขา ส่วนผ้าได้สืบลายสันตติวงศ์ แถมยังได้เงินจากครอบครัวเมื่อก่อนใหญ่ หากสุดท้ายลงเอยรักกันจริงก็ต้องคอยจูนมือประดับประดองกันไปให้รอดจนกว่าจะมีทายาท แต่ก็ต้องกลักรลนผืนทนเมื่อเห็นลูกออกเรือนและเอาเงินตัวเองไปให้บ้านอื่นอีกทอด สุดท้ายก็มีแต่เรื่องเงินทองทั้งนั้น”

มารินา คิริเดซา หวาดผวาเมื่อทราบอก ดวงตากลมเบิกกว้าง คำพูดน้องชายอันสะท้อนความจริงอีกด้านของการแต่งงานทำลายมโนภาพฟุ้งฝันสุดแสนโรแมนติกพังยับเยินไม่มีชิ้นดี

“นิคก็ นายแอบอ่านหนังสือพิมพ์คอมมิวนิสต์อีกแล้วใช่ไหม”

รถม้าแล่นมาถึงสโมสรเกษมสันต์ซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน การกุศลครั้งสำคัญในเวลาไม่นาน ครอบครัวคิริเดซานำโดยหลวงอัศวินพร้อมภรรยาลงมาจากรถม้า ทั้งสองเดินไปคอยยังหน้าประตูบานใหญ่ที่จะเปิดเข้าไปพบกับห้องใหญ่โตโอ่อ่า มีเสียงจอแจดังมาจากด้านในให้ได้ยินอยู่บ้าง นั่นทำให้รู้ว่าแขกเหรื่อต่างทยอยมารอกันสักพักใหญ่แล้ว

มารินาผละจากน้องชายฝาแฝดเพื่อไปเกาะแซนบิตาอีกข้างหนึ่งตามความเคยชิน ทำให้พี่สาวคนโตของบ้านอย่างดาเรียขาดคู่ควงไปโดยปริยาย หล่อนออกเรือนไปนานจนสับสนตำแหน่งตามพิธีการ ไม่รู้ว่าควรวางตัวไว้ตรงไหนจึงจะเหมาะสม

นิโคไล คิริเดซา ปรากฏตัวได้ทันเวลาดูบุรุษขี่ม้าขาว เขายัมให้พี่สาว ก่อนจะขยับศอกให้อีกฝ่ายควงแขนด้วยความเต็มใจ

ดาเรียมอบสายตาซาบซึ้งเป็นการตอบแทน หล่อนอยู่ในชุดกระโปรงพลั้วสีม่วงปักด้นทองมีชายกรุย สร้อยโซกเกอร์ไข่มุกเม็ดโตรัดติดลำคอระหงเปล่งประกายวาววับ ประดับศิวะด้วยขนนกยูงงดงามเข้ากับทรงผมสั้นดัดลอนคลื่นเห็นเกลียวบริเวณท้ายทอย องค์รวมช่างดูสง่างามสมฐานะลูกสาวคนโตของหลวงอัศวิน ช้ำยังเข้าหากับสีดาของชุดสุทนต์หูกะต่ายและโจงกระเบนสีกากีของนิโคไลได้อย่างพอเหมาะ

ดาเรียมองน้องชายอย่างอ่อนโยนตามประสาคนจิตใจดี

“เป็นอย่างไรบ้างนิกี้ ยังไม่มีโอกาสได้คุยกันเลย”

“กระผมสบายดี คุณพี่นั่นละ รักษาแผลใจตัวเองได้หรือยัง”

“บ้านนี้คงมีแต่นายที่กล้าพูดกับฉันอย่างนี้ ดีเหมือนกัน ฉันกำลังต้องการน้ำคำที่ไม่เสแสร้ง” หล่อนไม่ถือโทษโกรธเคือง “คุณพ่อกับคุณแม่ไม่กล้าคุยกับฉันตรงๆ เอาแต่ถามเลียบๆ เคียงๆ เหมือนกลัวว่าฉันจะอาละวาด ฉันรู้ว่าพวกท่านรัก ไม่อยากซ้ำแผลเก่า แต่ความจริงแล้วมันชวนให้ฉันเหนื่อยใจมากกว่าเดิม”

“ก็ถ้าอย่างนั้นจะมีน้องชายไปเพื่ออะไรล่ะขอรับคุณพี่ จริงไหม”

“ฉันดีขึ้นมากแล้วละ ได้อยู่กับตัวเองก็ช่วยให้ด้านชาจนหายเจ็บไปเอง ถือว่าถูกต้องหรือไม่”

“เราล้วนต่างมีหนทางโศกอาลัยของตัวเอง”

“มาตามพาคุณดาเรียมาทำไมหรือเจ้าคะ! ไม่คิดบ้างหรือว่า
คนเขาจะพูดกัน” คุณนายสร้อยกระซิบหน้าตื่น พลังกวาดตาชวน
ให้มาตามมองเห็นเจ้าของสายตานับสิบที่กำลังพากันนินทาอย่าง
โจ่งแจ้งไม่เกรงใจเจ้าภาพ

“จะเป็นไรไปคะ ได้ออกมาเที่ยวบ้างก็ดีกว่าอุดอู้อยู่แต่ใน
บ้าน”

“แต่นี่เป็นงานบุญใหญ่ รวมเงินสร้างวัดสร้างวานะเจ้าคะ”

หลวงอัศวินที่ได้ยินเข้าก็โมโหเลือดขึ้นหน้าจนจมูกแดงก่ำ
ท่านคงเปิดปากตำราดไล่คุณนายข้างบ้านอย่างไม่เกรงใจไปแล้ว
หากมาตามแอนนาไม่ใช่ศอกกระทุ้งยังไว้ได้ทันท่วงที

“ดาเรีย...เป็นลูกสาวของดิฉันค่ะคุณพี่”

“แต่คนเขารู้กันหมดว่าหล่อนกำลังจะหย่า! มาตามเจ้าคะ
เรื่องพวกนี้ผิดบาป ไม่ควรอวดอ้างต่อหน้าแวดวงสังคม ไม่สมกับ
บุญที่พวกเรากำลังทำอยู่เอาเสียเลย มาตามก็เป็นฝรั่งเศสियิน
ต้องเข้าใจซีว่ามันเป็นเรื่องหน้าอาย”

“ออร์โทดอกซ์ค่ะคุณพี่” มาตามแอนนามेतตาแก้ไข “แต่ก็แค่
เคยเป็นเท่านั้น ตอนนีดิฉันอาศัยอยู่ในสยามกับสามีและบรรดาลูกๆ
และบัดนี้รัสเซียเองก็เปลี่ยนเป็นสหภาพโซเวียตแล้ว ได้ยินว่าปรับ
แก้ไขหย่ากันง่ายขึ้นกว่าเดิม ไม่ถูกกีดกันจากวงสังคมเหมือนอย่าง
เก่า เราลองถือเอาตามนั้นกันดีไหมคะ หากมันสำคัญกับคุณพี่
มากมายนัก”

“แต่ว่า...”

“คุณพี่คะ อย่างหาว่าดิฉันรื้อฟื้นยกมาเปรียบเทียบ แต่คุณพี่
เองก็เคยผ่านการหย่าร้างตั้งแต่ยังสาวไม่ใช่หรือ แถมยังบอกดิฉัน
เองว่าต้องใช้เวลาพิสูจน์ตัวเองนานแค่ไหนกว่าจะได้รับการยอมรับ
ในแวดวงสังคมอีกครั้ง ลูกสาวดิฉันก็กำลังเผชิญเรื่องราวคล้ายกัน

นี่เป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น ให้โอกาสเด็กมันหนอยเกิดคะคุณพี่”

หลวงอัศวิน ศิริเดชา ประทับใจมากที่ภรรยาผู้ซึ่งอ่านเขียน ภาษาถิ่นไม่ได้เถียงกลับเสียงจะฉานด้วยคำพูดที่เชือดเฉือนถึงห้อง หัวใจ จนทำให้คุณนายสร้อยสงบปากสงบคำในชั่วพริบตา คุณหลวง ช่วยเสริมด้วยการหยิบเงินออกมาจากถุงคู่กายก้อนหนึ่ง แม้อาจไม่มากมายเท่าไรนัก แต่ก็ทำให้อีกฝ่ายเบิกตาโพลง

“กระผมขอบริจาคเพิ่มเติมในนามดาเรย์ก็แล้วกันคุณนาย ใส่ชื่อเอาไว้ตัวโต ๆ เสียละ แค่ออกลูกสาวของกระผมเท่านั้นนะ ไม่ต้องห้อยท้ายด้วยชื่อหมาตัวอื่น”

วิธีนั้นได้ผลชะงัด คุณนายสร้อยปิดปาก ไม่พูดว่าร้ายใด ๆ ออกมาอีกเลย

คุณหลวงตะหนกทรวงสูง ปล่อยให้สตรีทั้งสองได้เสวนากัน ท่านพาดิศาทั้งสองไปทักทายมิตรสหายที่รู้จัก ทั้งลูกชายคนเล็กให้คอยดูแลปกป้องมารดาแต่เพียงผู้เดียว

“มีอีกเรื่องคะคุณพี่”

“อะไรหรือ” คุณนายสร้อยรีบหันขวับตามประสาคนเอาใจใส่ เป็นนิสัย

“ดิฉันได้เดินทางไปพูดคุยกับครอบครัวเถาเจริญแล้ว”

“ดีละ จะได้กันไว้ไม่ให้เข้ามายุ่ง มิเช่นนั้นได้มีข่าวใหญ่ให้คนในงานพูดอีกเรื่อง” คุณนายสร้อยโล่งอกเป็นล้นพ้น แต่หล่อนไม่รู้เลยว่าคำพูดต่อนั้นจะเป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด

“ดิฉันเชิญพวกเขามา” มาตามแอนนาไปรยยิ้มงามสง่า ขณะที่คุณนายสร้อยหน้าชาเหมือนถูกขวานจามใส่หัวไปเรียบร้อยแล้ว “คิดว่าคงใกล้มาถึงแล้ว”

“มาดาม!”

ประตูบานใหญ่แห่งสโมสรเกษมสันต์เปิดอีกครั้งในเวลานั้น

เมื่อนายทวารประกาศชื่อแขกเสียงดังลั่น เสียงพูดคุ้ยที่เคยแข็งแรงแก้ค่อยๆ เบาลงจนแปรเปลี่ยนเป็นความเงียบสงัด ได้ยินแม้กระทั่งเสียงฝีเท้าของแขกผู้มาใหม่ทั้งสองคนกระทบพื้นหินอ่อน

“ครอบครัวเถาเจริญ!”

“มาตาม...” คุณนายสร้อยหน้ามิด อาการคล้ายจะเป็นลมล้มพับได้ทุกเมื่อ “มาตามทำอะไรลงไป...”

นิโคไล ศิริเดชา ก้าวขาขึ้นมายืนเคียงคู่มารดา สองแม่ลูกเฝ้ามองเจ้าแก็งและคุณนายเถาเจริญเดินผ่านสายตาดำหนึ่เหยียดยامنับสิบที่อยู่เรียงรายรอบตัว พวกเขาเดินตรงมาหาเจ้าภาพผู้เทียบเชิญเพราะเป็นคนเดียวที่รู้จัก ฝ่ายชายแต่งตัวด้วยชุดสูทออกงานเก๋ๆ ชอมช่อ มีรอยปะขุนให้เห็นอยู่บริเวณชายเสื้อด้านนอก แต่ก็ทำไว้ได้อย่างแนบเนียนด้วยช่างฝีมือ สะท้อนให้เห็นนิสัยใจคอกของคนตระหนี่ถี่เหนียวมากกว่าขาดเหลือทุนทรัพย์ เจ้าแก็งแกล้งแกล้งด้วยผ้าขาวม้าลายตาราง ในแผงคอสวมสร้อยพระเส้นโตซึ่งล้วนแต่ปลุกเสกโดยพระเกจิชื่อดังแทบทั้งสิ้น

ส่วนการแต่งตัวของฝ่ายหญิงอย่างคุณนายเถาเจริญนั้นมองออกว่าหล่อนต้องการเข้าสังคมมากเพียงใด หล่อนสวมชุดตัดใหม่ด้วยผ้าราคาสูงและมีฝ้ายยับเนียบนึ่งไร้ที่ติ ชนิดที่ผู้ดีทั้งหลายที่มองอยู่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ คุณนายแขวนกระเป๋างาช้างใบเล็กไว้ในข้อมือราวกับต้องการอวดอย่างแบบยล ในคอสวมเพชรเม็ดเป้ง...อาจมีมูลค่าใกล้เคียงกับโคตรเพชรที่เคยหยิบติดมือกลับมาจากรัสเซียอย่างนี้นิโคไลเห็นแม่สวมออกงานเลี่ยมยามค่าบ่อยครั้งนับตั้งแต่จำความได้

แม้จะดูประดักประเดิดน่าขันเพียงใด แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสองคนนั้นมีเงินถุงเงินถัง

แต่ถึงอย่างไร บ้านเถาเจริญก็กำลังอยู่ผิดที่ผิดทาง...เพราะ

พวกเขาไม่ใช่ผู้ดีโดยเนื้อแท้

“คุณแม่รู้ใช่ไหมขอรับว่ากำลังทำอะไรอยู่”

“ผู้ดีกับคนรายนั้นต่างกันนิกี้ พวกเขาอาจไม่ใช่ผู้ดี แต่มีเงินแน่นอน อาจรวยกว่าบางคนในห้องนี้ด้วยซ้ำ แต่คุณนายเถาเจริญอยากร่วมวงสังคมนี้อะไร แม่รู้มาว่าหล่อนมีลูกชายคนเดียวซึ่งเป็นหนายที่เพิ่งเปิดสำนักงานว่าความ และต้องการชื่อเสียงไว้เรียกลูกค้า แม่จึงเสนอทางเลือกแลกกับการให้ความช่วยเหลือขยับฐานะทางสังคม”

“แล้วทางเลือกที่ว่านั้นคืออะไรขอรับคุณแม่”

“เราจะฟ้องหย่าบ้านรังสิริ” มาตามแอนนายังคงคลี่ยิ้มบางแมื่กำลังเอ่ยถึงแผนการสุดแสนร้ายกาจของตนเอง “นั่นจะเป็นการแก้แค้นให้ลูกสาวตามที่พ่อกับแม่พอทำได้”

“แต่เราจะใช้ลูกชายเขาจริงหรือขอรับ” นิโคไลยังไม่เข้าใจ “กระผมไม่ได้ว่า แต่...คนอย่างพวกเขาน่ะหรือ”

มาตามแอนนา คิริเดซา คิดไว้อยู่แล้วว่าจะต้องเห็นปฏิกิริยาอย่างนี้ หล่อนปรายตามองลูกชายยิ้มๆ ประหนึ่งว่าทุกคำที่พูดมาล้วนอยู่ในแผนที่วางไว้แต่แรกเช่นกัน

“แม่รู้มาว่าไม่นานก่อนหน้านี้ อาจไม่ถึงสิบปี บางกอกมีหลายตระกูลที่เคยมีอำนาจ มีหน้ามีตาในแวดวงสังคมของสยาม จนกระทั่งถูกฝังกลบเลือนจากความทรงจำของทุกคนราวกับไม่เคยมีตัวตน หลังจากนั้นก็ไม่สามารถกู้ชื่อเสียงของตนเองกลับคืนมาได้ อีก ไม่ว่าจะเป็นตระกูลปานทอง ตระกูลโศภิตพยะ หรือตระกูลประจิมอารักขา”

นิโคไลเคยได้ยินเรื่องราวผ่านนามสกุลเหล่านั้นมาพอสมควร แต่ก็ยังไม่เข้าใจมารดาอยู่ดี

“เราจะทำอย่างนั้นกับพวกเขา”

“ขอรับ?!”

“ก็ถ้าลูกชายบ้านเถาเจริญเก่งจริงอย่างที่แม่เขาอวดอ้าง บ้านรังสิธรจะต้องแพ้คดีฟ้องหย่าด้วยความสามารถของทนายชาวบ้าน ร้านตลาดไร่ฐานะทางสังคม เป็นเพียงลูกชายของเศรษฐีใหม่ชาวจีน ที่ผู้ดีไม่เคยคิดจะร่วมสังฆกรรม จนต้องอับอายขายขี้หน้าไม่กล้า เสนอนำมาให้เห็นอีก”

...แล้วบ้านเถาเจริญก็จะมีชื่อเสียง จนสร้างชื่อขึ้นมาในแวดวงสังคมเป็นการตอบแทน นั่นคือข้อแลกเปลี่ยนของมารดาตามที่ลูกชายคนเล็กเข้าใจ

ความวิตกกังวลที่เคยมีของ นิโคไล คีรีเดชา ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความสุขสันต์ออก รู้สึกภาคภูมิใจกับพ่อแม่ที่ให้การปกป้อง ศักดิ์ศรีและชื่อเสียงของพี่สาวคนโตอย่างเต็มกำลัง

ทว่าในขณะเดียวกัน หัวใจของนักเขียนหนุ่มก็เต้นระล่ำ เขา ลำพองใจยิ่งนัก เมื่อพบว่าบัดนี้ได้พบเรื่องราวใหม่ซึ่งอาจเป็นข้อมูล อย่างดีที่จะใช้เขียนส่งให้วารสาร*ศรีชน*ไว้พิจารณา